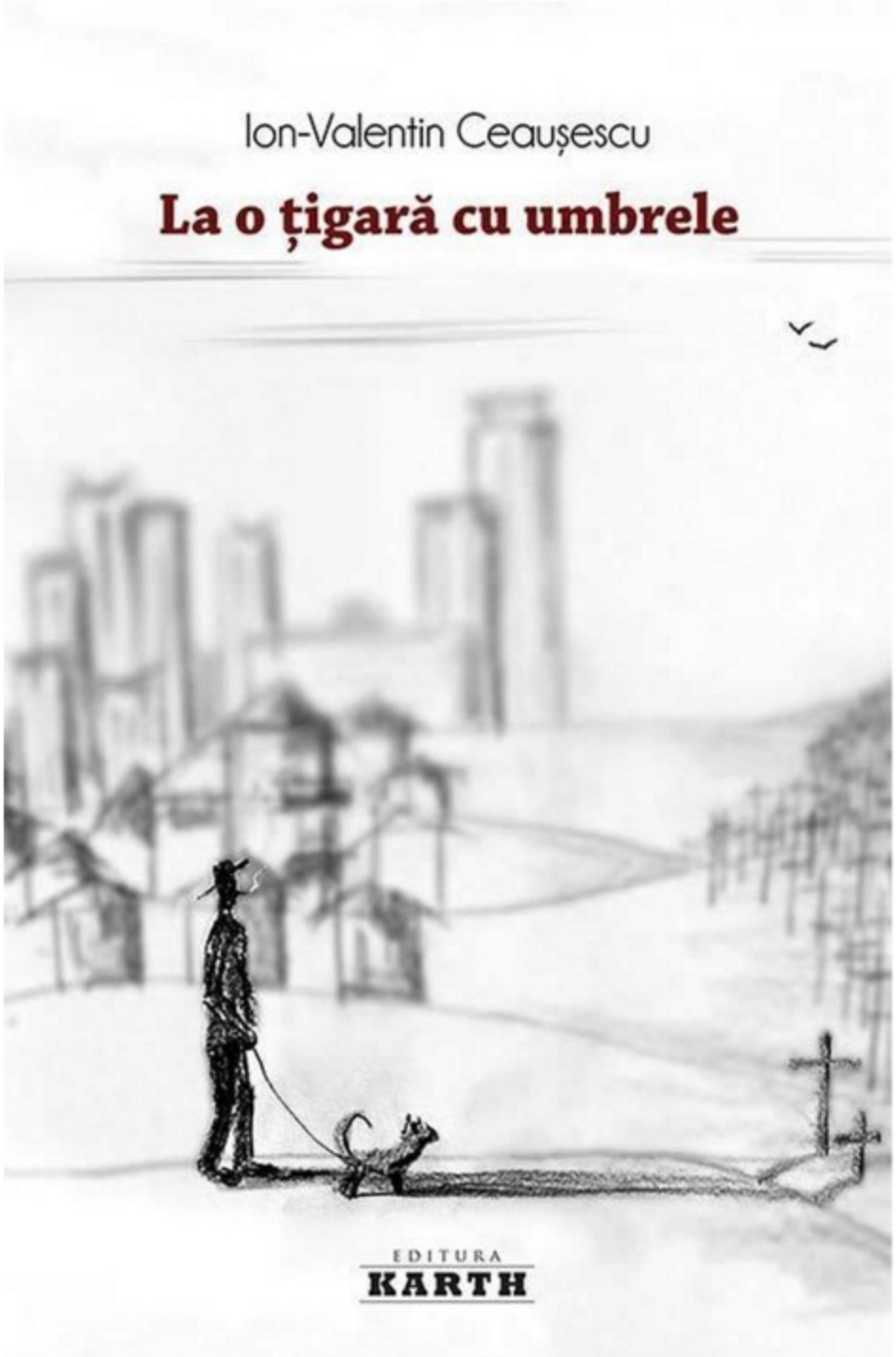

ION-VALENTIN CEAUȘESCU
La o țigară cu umbrele
Editura KARTH
2015

Pseudoonomastikos

sau

Cum a ajuns Dionis în pielea lui Ceaușescu

Gabriel H. Decuble

Ce știe un critic literar să facă cu îndemânare mai bine decât orice gospodină este să bage literatura în sertare: ciorăpel la ciorăpei, chiloțel la chiloței, maieuaș la maieuri. (Monștri sacri, maieurile deja consacrate nu suportă diminutivul.) În năprasnica sa dezlănțuire taxonomică, criticul îți spune cu precizie și neîntârziat: cu cine semeni, de unde te tragi, sub ce strivitor teanc ai nesansa să te fi manevrat tu însuți, pentru simplul motiv că ai îndrăznit să scrii.

La sfârșit, întrucât caracterul falacios al judecății sale de valoare este evident, criticul o drege cu un epitet standard: ar fi vorba despre un volum... „experimental", cu alte cuvinte: nu se pune! Și, uite-așa, criticul perpetuează confuzia valorilor pe care a învățat-o de la maeștrii săi, mânuitori de epitete în vremea comunismului, și se (ne) mai salvează încă o dată: că n-ar fi vorba de nimic nou, cum chestia ar fi fumată de mult, că prin urmare societatea ar putea dormi liniștită pe mai departe. Doar că societatea, dacă duce cu adevărat lipsă de ceva, atunci tocmai de somn duce lipsă.

Un insomniac bântuit de idei și fantome în egală măsură este și Ion-Valentin Ceaușescu. Altfel decât majoritatea poeților tineri spre foarte tineri, care simt acut totuși jena surselor de inspirație, mascându-le prin varii subterfugii, Ion-Valentin Ceaușescu ne dezvăluie de la bun început și aproape impudic, ca pentru a dezamorsa despierzătoarea trudă a criticilor, „cu cine", „de unde", „sub ce strivitor teanc". Nu că ar da trimiterea precisă într-un paratext de note bibliografice, dar lasă tolerant acest paratext să coexiste cu textul: deja din titlul volumului (*La o țigară cu umbrele*, cf. *O beție cu Marx* a lui Dinescu), deja din titlul unor poeme (*Vino cu mine, nu știu unde mergem*, cf. *Vino cu mine știu exact unde mergem* al lui Dan Sociu), deja din unele incipituri de poem („raluca avea cinșpe ani când a murit...", cf. Claudiu Komartin: „când am cules-o pe andreea din iarba de la național habar n-aveam că nu are casă..." sau „aveam nouă ani când a murit emil" etc.), deja din pedanteriile contabilicești cu care sunt consemnate unele experiențe de viață („Mi-am ținut respirația de 7 ori am pierdut câți ani/ Și tot ce mi-am putut reaminti după/ A fost mirosul cadaveric și dulce al/ Celor 3,7 litri de spermă/ Pe care am ejaculat-o fără a simți", cf. bilanțurile negative ale lui Mihai Ignat în *Klein*: „Respir de 110603 zile./ De 1716 ori mi-am tăiat unghiile" etc.), Ion-Valentin Ceaușescu ne semnalează că are repere – fixe, solide –, că nu s-a trezit peste noapte să scrie poezie și că poezia pe care o scrie este în bună măsură dialogică și nu se lasă sacrificată pe altarul unei originalități iluzorii.

Nici nu știi, inițial, dacă trimiterile respective sunt șarjate sau nu. Trebuie să citești tot volumul ca să-ți dai seama că ele nu ascund vreo ironie, cel puțin nu una mordantă. Dimpotrivă, dialogismul remarcat mai sus vine deja din asumarea unei instanțe lirice supraindividuale, rezultată inițial din disocierea vârstelor poetice – refuzul maturizării nefiind însă aici nici simplu artificiu retoric, nici o curiozitate genetică precum în cazul unui Oskar Matzerath, ci o asumare ludic-cognitivă a condiției de Peter Pan, printr-o autentică *mise en abîme*, după ce subiectul discursului liric (reflexiv, îngrijorat, marcat de repetate înfrângeri personale) va fi încercat retragerea plină de amărăciune, știind totuși prea bine că este captiv în obiect: „în dimineața aceea mi-am privit/ în oglindă umbra care zâmbea răutăcios" (*Copilul fără chip*).

Vocea subiectului sunt tăcerile – ritmice, când poemele dezvoltă strategii narative –, intempestive – când poemele se termină deznădăjduit de brusc –, marcând prin această *sigetică* sui-generis (*cf.* termenul grecesc în baza căruia își dorea Walter Benjamin să teoretizeze tăcerea) disponibilitatea deschiderii față de Celălalt. Mai ales în poemele narative (*Bătrânul și vodca*, *Pierdut*, parțial în *Băutorul de suflete*), subiectul ascultă cu atenție și relatează fidel povestea de viață a Celuilalt. Aproape nimic despre sine, totul despre personajele sale: Käte Hamburger, acest Aristotel al epocii moderne, care considera că eul liric este 100% autobiografic, ar cam avea probleme cu poezia lui Ion-Valentin

Ceaușescu. Sau n-ar avea niciuna, dacă ar admite că poza virilă („am fost un amant prea înfocat“) este retușată în Photoshop; că ipostaza de *poeta faber* („Biet scrib meticulos/ șlefuitor de idei și trăiri“) este limbaj performativ, nicidecum constatativ; că până și confesiunile vestimentar-culinare („Sunt îmbrăcat în aer și în apă/ Mă hrănesc cu foc și țărână“) sunt metafore psihanalizabile, în niciun caz realitate mondenă.

Tematic, volumul lui Ion-Valentin Ceaușescu mizează pe polisemia substantivului „umbră“ – însemnând acesta atât întunecimea generată de un *corp opac*, deci cât se poate de material și, eventual, viu, cât și materialitatea slăbită, maladivă, precum în expresia „o umbră de om“, respectiv, la polul opus, imaterialitatea *fantomei* sau a *amintirii* unei prezențe cândva vii –, umbră pe care poetul o instrumentează ca substanță identitară transcendentală: vii sau morți, cu toții sutem umbre și „plutim aici“ (cf. poemul *Plutim*).

Există mai mulți revelatori ai umbrei, dar cel care domină peisajul este ceața, introdusă aici leitmotivic, ca perdea pe care sunt proiectate, ca pe un ecran, biografiile – uneori exasperant împinse către senectute, alteori în mod tragic incomplete – ale personajelor-umbră. Din paradoxurile mass-media, care pot pune în scenă istoria ca și cum ar fi actualitate pură („Privesc la televizor oameni morți care vorbesc despre viitor“, *Masa celor morți*), poetul deduce absurdul existențial anunțat deja prin titlul volumului: nu doar contemporaneitatea, ci mai ales *convivialitatea* cu morții marchează această disoluție a limitei dintre trecut și prezent, dintre neființă și ființă.

În virtutea unei ecuații pe cât de misterioasă, pe atât de simplă, tot ceea ce nu devine poezie (cf. transcendența goală a paginii albe teoretizată de Hugo Friedrich) nu capătă nici pondere existențială, fapt care pune actul scrierii în conjuncție cu mitul, Persefona fiind cea care cenzurează brutal lumina creației prin reducția la umbră: „Dar se pare că zeiței nu-i plăcea origami/ Și de acolo din templul ei/ Zâmbea prietenoasă și se amuza/ De figurile lor curgătoare/ Care se ștergeau ușor/ Urmând să lase în urma lor/ O foaie albă pe care copii vor desena/ Curcubee și lebede“, *Origami*). Ca orice alt poet, Ion-Valentin Ceaușescu nu-și poate refuza întru totul aluviunea livrescă. Metaforele culturale („cei șapte contra plebei“, „iubesc pe cei ce ne-au dat nume“ etc.) sunt tot atâtea reminiscențe din lecturile mai vechi sau mai recente.

La nivelul simbolisticii, volumul lui Ion-Valentin Ceaușescu adastă într-un pesimism indus meteosenzitiv: ceață, zăpadă, corbi, plumb – un clasic tablou de iarnă, desigur funerar. Elegiile intimiste (cf. *Singurătatea mucului de țigară*) se încadrează cât se poate de firesc în acest scenariu al dezolării. Dar, spre deosebire de Bacovia, muzicalitatea poeziei din volumul de față nu este intrinsecă versului, nu vine din aspecte formale, din cadență și sonorități care să evoce flașneta sau ecoul stins al fanfarei, ci reprezintă o referențialitate externă, cumva autoimpusă: „Îți voi cânta cu vocea lui Tom Waits“, referențialitate întărită și de numeroșii motti din librete de muzică rock în limba engleză (Rotting Christ, Porcupine Tree etc. – poate, totuși, în lejer exces).

Prozodic, poezia lui Ion-Valentin Ceaușescu se vrea liberă de orice constrângere, însă rimele fortuite, neprogramatice, lăsate în text tocmai din respect pentru ce a rânduit (sic!) hazardul (cf. de exemplu versuri precum: „Acolo mă vor săgeta arcașii cețiii/ Cu săgeți de argint muiate-n pelin/ Din trupul meu va curge lin/ O mare de sânge și venin“) dau măsura unui poetici naive, în care regulile compoziției sunt suspendate. Nici nu se putea altfel, din moment ce Ion-Valentin Ceaușescu este un dionisiac prin structură – țigara, narcoticele de orice fel, sexualitatea febrilă și, în genere, metabolismul alert cadrează prea bine cu această opțiune estetică –, refuzându-și fără regret deliciile proporției, ale simetriei și ale perspectivei.

Pe acest fundal, discursul se epuizează uneori în oralitatea specifică unui rapper, cu excesele de expresivitate aferente: „Un fluture tomnatic îmi protejează viața/ Mă apără de mine de cerșetori de greață/ Privesc cu ochi de gheață spre lumea străvezie/ Când ies din baruri noaptea după vreo beție/ Într-o seară am întâlnit un bătrân fără casă/ Am stat la taclale am fumat o țigară/ Mi-a povestit cu haz din viața lui bizară“ (*Autoportret la lumina țigării*), ca într-o vivisecțiune în textul poetic aflat încă în plină elaborare, ca într-o incursiune în

șantierul textului, lăsat neterminat.

Și iarăși ne-aducem aminte de mit și de faptul că Persefona, zeița umbrelor, în unele variante latinești ale mitului era consoarta lui Dionis, rebotezați ca Liber și Libera și reprezentând amândoi divinități ale regenerescenței. Intimitatea cu umbrele nu e nici ea altceva decât miza unei renașteri ulterioare, la care poetul jinduiește când teribila iarnă a însingurării va fi trecut. Astfel, deznădejdea din *Poem în care îmi plâng de milă* („a venit iarna ninge și îmi e atât de frig atât de frig....") devine imperativul unei noi zămisliri în *Tăcere albă cu parfum de tristețe*: „Deschide-te în mine fă-te comodă/ Crește-ți o inimă în inima mea și lasă-le/ Să se împerecheze și să dea naștere unei lumi/ În care să ne așezăm la inima noastră". Până la urmă, balsamice fiind, nici tristețea, nici tăcerea nu sunt chiar neproductive.

Pentru a rezuma: avem de-a face cu un debut interesant, promițător. Nu că acest volum nu ar conține și stângăcii inerente debutului. Tentația cuvintelor mari, a superlativelor intrinsece („magnific", „suav", „brutal", „vulgar" etc.), a comparațiilor popular-demonetizate („fără de seamă", „fără de veste" etc.) sau chiar și a paronomasiilor de mult avortate de poezia românească („himere/ himene") nu l-a ocolit nici pe Ion-Valentin Ceaușescu. Dar asupra unor astfel de remarci ar insista doar un critic obtuz, care nu înțelege că un volum de poezie nu este un șirag de perle, una mai rotundă și mai sclipitoare decât cealaltă, ci ține prin excelență de funcția lui să transmită un sens global, o stare fundamentală, chiar și să documenteze o etapă existențială, cu suișuri și coborâșuri, cu preaomenești bucurii și mizerii, cu explozii de candoare sau de ură – însă o etapă absolvită.

Ion-Valentin Ceaușescu este la momentul acestui bilanț, sedimentat existențial și poetic într-o formulă egală cu sine însăși, chiar dacă volumul său de poezie nu se repliază *și* în dosul unei identități formale. Poemele sale nu se intitulează, de exemplu, *epistole*, dar sunt scrisori implicite, scrisori către destinatari fie dispăruți, fie cât se poate de reali și de vii, fie, cel mai adesea, către cititorul însuși – fiind acesta, *in principio*, doar o proiecție, o expectație, o speranță, o invitație la dialog.

***

Mărturisesc că am acceptat provocarea de a scrie această prefață pentru că era una dublă. În sine, a scrie despre poezia foarte recentă, fără putința de a te distanța istoric, este o întreprindere dificilă. Dar, dincolo de asta – dat fiind că orice prefață a unui volum de debut înseamnă și a fixa rosturile omologării unei valori –, nu am putut rezista tentației de a scrie despre un *nume*. Și nu despre orișice nume.

Imediat după evenimentele din decembrie 1989, vitejia excedentară (după război, se-nțelege...) a conaționalilor noștri s-a îndreptat inclusiv către demonizarea numelui de Ceaușescu. I-au și găsit o etimologie incriminatoare, în care credeau a desluși predestinarea pentru maleficiu. Despre cât de repede au știut să-l proclame alogen nici nu mai insist aici. Una peste alta, nici înainte – cât timp nu făceai parte din familia dictatorului –, nici după 1989 nu a fost ușor să porți acest nume.

Ion-Valentin Ceaușescu trăiește cu el de la naștere, iar opintirea, în sensul ei filozofic de „*ver*-stehen", îi va fi fost încă de atunci gestul reflex de supraviețuire intelectuală – infantil, dar eficace –, prin care își dorește cu ardoare, dar mai ales cu deplină îndreptățire, să-și resemantizeze numele. Astfel, poetul mizează pe șotia – mai curând trădând disperarea, decât propensiunea către jongleria bufă – de a trage în lume, „în trupul fiecărui om/ cu emoții și cuvinte", așa cum ai trage „cu praștia în soare", iar dacă cititorului nu i-a pierit cu totul empatia, atunci se poate lăsa cu încredere nimerit de cuvintele lui Ion-Valentin Ceaușescu: ele nu dor mai tare decât orice înduioșare pentru aproapele nostru.

Pentru oameni-umbră și câini

This tragic future
destined to hurt never heal
What end can save me
What good gives me an end
Nothing is innocent
Nothing is fair
I keep wondering
How did I end up like this
First passion
Now is lost
A dramatic dead story
I killed all I have
My sadness is
Translated into madness
I spell meaningless words
A poem for sorrow and death
(Rotting Christ - *A Dead Poem*)

MULȚUMIRI

„Scriu pentru că acesta e modul meu de a înfrunta lumea, pentru a îmi fixa pentru totdeauna în minte și în cuvinte amintiri, gânduri, emoții, pentru a nu-i uita pe cei ce sunt umbre, pe cei ce vor deveni umbre, pentru a nu mă uita pe mine cel ce va deveni umbră. Scriu despre copilărie pentru că îmi e teamă să mă maturizez total («nu crește mare, e o capcană», se spune), despre cei ce au fost pentru a îi înțelege și despre viața mea de acum pentru a încerca să mă înțeleg și să văd încotro mă îndrept. Scriu pentru a îmblânzi tristețea și pentru a mă reconvinge cu fiecare cuvânt că lumea nu e chiar mizerabilă și se mai poate salva ceva din frumusețea ei. Și pentru că oamenilor în general le e greu să înțeleagă «ce e și cu băiatul ăsta», scriu cu speranța că poate vor afla ceva. Cei care au aflat deja sunt în această carte.

Acum, la debut, doresc să le mulțumesc celor care au avut încredere în mine și celor care mă susțin onest. Vin cu promisiunea că nu le voi înșela așteptările. Va fi un drum lung, cel mai probabil va fi plin de umbre."

Ion-Valentin Ceaușescu

Vino cu mine, nu știu unde mergem (intro)

Vino cu mine, nu știu deloc unde mergem,
Dar știu că vom da de rău și de bine
Vom vedea frumusețea despre care vorbeau Profeții
Și vom cunoaște iubirea romanticilor tuberculoși.
Nu știu unde mergem, dar știu cum să mergem
Cu tălpile goale peste pașii celorlalți oameni
Cu pielea picioarelor vom mângâia amintirea lor.
Știu că vor trece poate o mie de nopți
Și dacă suntem norocoși vom mai trece încă una
Și diminețile nu vom fi singuri ca atâția oameni
Ce visează, în realitate, să nu se mai trezească niciodată.
Îți voi cânta cu vocea lui Tom Waits
Despre vise și despre cât de inocentă ești când visezi
Și voi vedea cum trupul te va trăda de nenumărate ori
În atât de multe feluri că nici nu le pot enumera
Dar voi fi acolo să îți sprijin oasele,
Cu fumul țigării, conectați la prezent
Nu știu unde mergem, dar vino cu mine
Nici tu nu știi, dar e mai bine să fim doi
Care nu știu, căci nu-i așa, unde sunt doi
Moartea nu știe să adune
Doar să scadă.
Însă ne va scădea unul din altul
Doar pentru a ne reduce la infinit.

Cuvintele (intro-part 2)

Îți voi deschide sufletul
Am corp gravat în diamante și mătase
Poezia va curge după orgasmul celest
Două mii de ore nu vei mai putea simți nimic
Doar cuvintele mele care îți taie în carne
Emoții viscerale și vulgare
Bizare și atât de diafane
Se va naște un copil divin
Cu pielea din cuvinte
Modelat din litere și senzații
El va fi regele poeziei
Regele tău
Te înclină
Din el curg poeme
Deschide-ți sufletul și le înghite
Astfel vei renaște înfășurat în versuri
Te vei întoarce în cetate

I. GALERIA UMBRELOR

I got wiring loose inside my head
I got books that I never ever read
I got secrets in my garden shed
I got a scar where all my urges bled
I got people underneath my bed
I got a place where all my dreams are dead
(Porcupine Tree - *Blackest eyes*)

Plutim

Noi toți plutim aici
Noi nu avem vise
Nu avem baloane colorate
Plutim și atât
Nu e nimic e gol
Nu avem gânduri
Nu avem muzică
Nu ne spune nimeni
Povești
Plutim
În noi nu mai există
Sentimente sau senzații
Doar plutim
În fiecare zi
Mai vine un suflet
Și nu contează
Noi plutim
Plutim
Și nu avem corpuri
Nu vom avea
Niciodată

Umbre

Nu cred că frigul mă poate ucide.
Când merg prin zăpadă uneori alunec.
Ea râde. Nu mai pot gândi nimic și iese abur
Din păsările care acoperă norii azi.
Ochii privesc singuri spre ceea ce ar fi trebuit sa fie un cer.
Au venit acolo doar ca să mă vadă pe mine,
Nu se opresc
Și scările sunt prea mari și păsările prea departe.
Am învățat să citesc în ceai,
E o artă străveche transmisă prin telepatie de fantome
Ce, voi nu le vedeți? Azi am stat de vorbă
La o țigară cu umbrele.
Ce mai povești! Cât haz !
Scrumul refuză să pice din țigara lungă și neagră,
Miile de substanțe otrăvite zâmbesc din capătul încins
Și când trag cu sete un fum coboară ca pe derdeluș
în trupul meu.
Umbrele îmi povestesc despre eschimoși:
Se zice că ar fi descoperit nemurirea prin îngheț.
Da, da... parcă am auzit ceva, dar nu e așa că azi
E totul un film noir?
Am oprit timpul. Chiar dacă avea multe rele de făcut
A stat să mă certe o secundă.
Ehe ! E cale lungă până la sfarșit.
De la fereastră mă privește.
Eu sunt acolo mereu
Și o privesc.

Bătrânul și votca

„viața fără alcool și femeile urâte
care dispar după din patul tău
sunt problemele majore ale lumii de azi
și una și cealaltă te lasă nesatisfăcut
și cu un mare gol în trup“
spuse cu un un rictus amar
bătrânul domn degustător de alcooluri tari
fost pierde-vară cu carte de muncă
în tinerețile lui pline de amoruri
și bătăi de stradă care s-au lăsat cu ani
de grea și tristă amintire
ani pierduți în care a avut timp destul
pentru meditație adâncă
și uitare de sine
azi la sfârșit calmat de viață
își poate bea bătrânețile în pace
de țigări s-a lăsat după ce i-au scos plămânul stâng
dar nu din cauza bolii s-a lăsat
ci pentru că zicea el „ce rost mai are să fumezi
doar cu un plămân și în plus
parcă tutunul de azi nu mai e ca pe vremuri
au prostit ăștia și țigările
nu mai simți gust de tutun adevărat“
femeie n-a avut niciodată la casa lui prea mult timp
doar pe una cam proastă
care nu știa să facă nici mâncare
și nici să-l încalece cum trebuie
așa că într-o zi a dat-o dracu'
a scuipat-o în față și a trimis-o la ta-su
mare scandal a mai fost atunci
încă mai are dintele rupt de la pumnul
venit ca din neant
al prea zelosului tată
în schimb se laudă cu o ușoară urmă
de nostalgie în glasul puțin hârșâit
că „le-a tras-o tuturor femeilor care i-au ieșit în cale“
are tatuat pe spate câte un trandafir
pentru fiecare femeie iubită
și e mândru de grădina lui de flori
însă de o roză e cel mai mândru
fusese cea mai frumoasă
și era singura pe care o iubise cu adevărat
bătrânul bea și povestește de prin viața lui
cu oricine se abate pe la masa din colț
și-l cinstește cu o votcă
zice el pentru dresul gâtului
e membru de vază al crâșmei din spatele brutăriei
toată lumea îl salută cu respect
și puștii îi cer sfaturi despre femei
„când o veni să mă ia moartea“ spune el tuturor
„nu mă las dus până nu bem o tărie
cum dracu' să plecăm așa, pe sec, în lumi străine?
și treji, pe deasupra, pe cărarea cu aer parfumat.
dar până atunci să mai bem un butoi de votcă
mai povestim din ale vieții
și dă-i dracu' pe cei care nu vor să se îmbete
și dă-le dracu' pe femeile care pleacă
înainte să înceapă iubirea“.

Pierdut

Seara când el venea spre casă
Copacii se aplecau în urma lui
Câinii își rodeau cozile până la os
Și cerul se deschidea precum o rană
Dintr-o luptă cu săbii
Pașii lui erau efemeride
Pe care strada le ștergea cu un vânt
Molatic iar luna se ascundea
În spatele unei robe de poet romantic
Când intra în casă copiii începeau să plângă
Și fragila lui soție voia să fie una cu soba
Unde încălzea mâncarea pe care el avea
Să o arunce în ea cu silă și mândrie
De bărbat și când dădea cu
Pumnul în masă se lua curentul
În tot blocul ăla vechi comunist
Pe care îl primiseră înainte de la Stat
Și pe care îl rodeau șobolanii prin pereți
El nu era niciodată mulțumit de nimic
Și singura persoană pe care o iubea era
Într-o fotografie sepia îngropată demult
Nu se atingea de băutură și nu fuma
Se credea artist dar nu mai pictase din adolescență
Însă ura lui față de tot ce vedea și ce avea
Nu se putea măsura decât în lacrimi
Și cu cât curgeau mai multe cu atât inima lui
Bătea mai repede
La înmormântarea lui au venit doar niște rude
Și un preot de țară care nu știa nimic despre el
Așa că a ținut o slujbă solemnă și a spus despre el
Lucruri mărețe pe care dacă le-ar fi auzit
Până și el ar fi râs și l-ar fi batjocorit
Așa cum a făcut cu tot ce vedea auzea sau avea în timpul vieții
Când groparii au terminat și au băut o țuică
Deja lacrimile se uscaseră și un bulgăre de sare
A crescut pe mormântul lui în următoarele săptămâni
Câțiva copii au vrut să se joace cu el dar nu
S-a lăsat clintit și când paznicul cimitirului
Beat într-o noapte s-a pișat pe el nu s-a îngălbenit
Nici udat așa că s-au gândit să-l dezgroape
Poate era un fel de sfânt sau ceva oricum era ciudat
Când au deschis capacul sicriului în locul cadavrului
Era un trup de apă și sarea s-a sfărâmat ca și cum n-ar fi fost

Băutorul de suflete

Bătrânii beau mied din butoaie ascunse în pământ
și privesc cu nostalgie ceasurile
de argint primite de la părinții
morți de tineri prin șanțuri și poduri
le vine a râde dar nu pot decât să schițeze
patetice rânjete pe sub mustățile
îngălbenite de tutun și de gânduri
luna plină a dat la o parte norii
și privește cu tristețe către o curte părăsită
spre o buturugă cu trei butuci
la care beau bătrânii mied de o sută de ani vechime
e ultimul butoi dar ei nu știu încă asta
se gândesc la trecut viitorul a dispărut din amintirile lor
și pălăvrăgesc despre lucruri fără niciun rost
„cred ca mâine o să plouă"
„e bine!
ploaia o să curețe mizeria din ochii păcătoșilor
și nămolul de pe mâinile asasinilor.
să plouă o mie de ani și să fie ceață,
iar noi să fim aici și să închinăm un pahar
în cinstea sfârșitului lumii noastre,
să vărsăm un strop pentru bătrânii noștri.
ceasul să ticăie absurd în buzunare,
din lună să pice trei bucăți de lumină
care să ne călăuzească umbrele
pe cărarea de munte, înspre marele
băutor de suflete."

Poveste cu iederă și povești de demult

Trebuia să mă descalț de tot când intram la el în
casă îmi satisfac curiozitatea barbară „băiatul moșului,
nu fi barbar!"
după cum îmi spunea dojenitor și afectat bătrânul
ale cărui mustăți
se întindeau de la buză spre toate colțurile până ce înconjurau
camera aceea vai! camera de atâtea ori am visat-o
apoi nu mai puteam decât să simt
mirosul de țuică și cărți și lemn de brad
de multe ori îmi dădea ba mere ba ciocolată din sertarul
cu minciuni de multe ori erau minciuni
dar poveștile cu iz de ireal
mă atrăgeau
mă mângâiau
...și avea dudul mare-n curte și un cireș
mai multe flori
o iederă care îi păzea zidul
și poarta care uneori
îl sprijinea pe când privea cum oamenii
veneau mergeau vorbeau cântau
și câteodată
îl mai salutau
„dar hai, bă, vino să bem un rachiu, mai povestim!
sunt bătrân, nu se știe cât mai am până s-o termina sfoara...
am unul bun, mi l-a adus fie-mea de la bărbat-su, de unde e el."
dar unde o fi el acum
mai poate bea?
Căci doar puțini intrau
și puțin stau

„viața-i grea, trebuie să muncim, moș Gavrilă, avem de cosit, de prășit, de săpat.
ce știi dumneata? ai pensie, eheel ai fost pe front, primești ajutor de la Stat.“
dar el stătea în pragul porții de la curte
și îi chema să intre să asculte
povești de prin război de dragoste sau pur și simplu
voia doar să le cânte
din fluier doine din copilărie învățate
de dinainte să învețe
cum să-nțeleagă semnele din carte
de fiecare dată când mă primea pe la el nu mai voiam să plec
„îți plac poveștile mele, fecioare, dar în război era greu.
futu-le muma lor de nemți și de ruși că numai rele ne-au adus!
mi-au murit prietenii pe front, tătuca mă aștepta să vin acasă...
știi și tu geografie ? uită-te pe hartă să îți arăt
pe unde m-au purtat picioarele astea două, nu știu cum de mai sânt,
nu mai aștept decât moartea.“
și îl vedeam cum se așază-n pat
stăteam și eu eram copil mă bucuram
lua paharu-n mână și vărsa un strop
pe podea prin țărână
licoarea îl făcea să se strâmbe puțin
„să nu bei, nu e bună, dar eu sunt bătrân acum.“
radioul, singura urmă de tehnologie din casa aceea,
aducea în cameră o melodie de prin alte timpuri
vocea femeii probabil moartă atunci a trezit ceva în bătrân
„să nu bei, băiatul moșului, că nu e bună.
numai necazuri mi-a adus.
acum sunt bătrân, m-au uitat fetele mele,
rar mai vin pe la mine, sunt departe.
mai cobor eu sâmbăta în centru să cumpăr de-ale gurii
și le mai dau câte un telefon...
mie mi-au plăcut mult cărțile la viața mea.
de orice fel: romane, poezii, cărți de istorie sau geografie.
să citești!
mai aruncă și tu un lemn în sobă,
îmi e frig de moarte.
să aveți grijă de cireș, de dud, de flori, de brazi, de iederă,
să nu lăsați casa să se dărâme“
dar au trecut mulți ani și multe gânduri bune
de fiecare dată când mai trec pe-acolo
prin satul lui povestea mă atrage
și mă opresc
mă sprijin de-a lui poartă
la care însă nu se mai arată
doar iedera mai știe că sosesc
și mai aud povești din alte timpuri
repovestite în frânturi de gânduri

Remember

raluca avea cinșpe ani când a murit
avea părul negru, alchimic
ochi negri pătrunzători precum
o sabie în inimă...
...și mereu zâmbea, mereuzâmbeamereuzâmbea
eram îndrăgostit de ea în taină
și am păstrat tăcerea până în ziua când a plecat
nici nu mă cunoștea măcar
dar m-am apropiat de ea
aveam paișpe ani și eram timid până la cer
dar în ziua aceea am prins curaj
și i-am strecurat o scrisoare în mână
și am fugit am fugit râzând
nici acum nu știu dacă a citit-o sau nu
dacă a înțeles ceva
dacă a râs de mine sau s-a simțit flatată
știu doar că era Noaptea de Înviere
când am aflat atunci mi-am pierdut credința
și l-am blestemat pe Dumnezeu
au găsit-o a doua zi
plutea pe spate avea un zâmbet amar pe buze
era înconjurată de delfini care plângeau
și sirenele cântau triste pe o stâncă
plutea cu fața spre soare
știa oare că avea să moară?
un an întreg i-am pus flori pe mormânt
și i-am povestit de pe la școală
îi citeam din revista *Bravo*
despre cântărețiipreferați
și nu știam dacă mă aude sau dacă râde
la glumele mele strâmbe și copilărești
o vedeam în fiecare adolescentă care rupe inimile băieților
cu zâmbet dezinvolt pe buze
o vedeam... până într-o zi când mi-am dat seama
că nu îmi mai amintesc chipul ei...
mădă avea șaptișpe ani când a murit
avea buze pline senzuale
corp de nimfă și lăsa în urma ei
parfum de cireșe amare
când râdea îmi bătea inima de emoție
și sângele mi se încingea în vene
atât de tare încât trebuia să îl las să curgă pe podea
băieții o iubeau și își imaginau nopți
pline de perversiune
trupul ei era închis pentru noi
în dimineața aceea plângea voia să-l părăsească
dar nu putea îl iubea sau poate îi era frică
ultima țigară a fumat-o printre lacrimi
în tăcere adorabilă mai frumoasă ca oricând
descarcerarea și brancardierii s-au chinuit trei ore
să îi scoată trupul fragmentat și mutilat
dintre fiare și cioburi
mașina care costa cât o viață se răsucise în aer
la 170 km la oră și îi zdrobise trupul perfect
era o masă de carne sângerândă
spre cimitir au mers cu sicriul închis
pentru ca oamenii să și-o amintească frumoasă
îmi aduc aminte cum ne-am cunoscut
stăteam la bar fumam o țigară

când s-a apropriat și m-a rugat să-i desfac
o sticlă de Prigat cu banane și căpșuni
am stat o oră de vorbă era radiantă
am purtat parfumul ei în nări toată ziua
de fiecare dată când trec pe lângă
crucea de fier de la marginea drumului
mă opresc o întreb ce mai face
îi povestesc de pe la facultate
îi mai zic despre prietenii ei
sau despre actorii preferați
și merg mai departe dar nu cu viteză
ci cu amar în stomac și ceață pe retină

Masa celor morți

Privesc la televizor oameni morți care vorbesc despre viitor
E ciudat e macabru te marchează
Să vezi oameni ce au murit
Care vorbesc despre muzică și familii
Despre planuri pe care vor să le îndeplinească
– mă întreb oare până în clipa morții cât au îndeplinit din ele –
E ca și cum ar vorbi cadavrele lor
Cu viermi care le curg din orbitele goale
Cu haine pline de noroi rupte și cu damf de pădure umedă
Când vorbesc despre dragoste și sunt atent la ce spun ei
Îmi imaginez două cadavre care fac dragoste pe bacheta unui dric
Când văd câte o frumusețe moartă
Mă simt necrofil și erecția mă doare
Îmi simt penisul putrezind cu gândul la frumoasele moarte
Oamenii morți la tv prin filme oamenii morți care cântă
Stau toți la o masă îmbâcsită cu formol
Bucăți de carne în descompunere le pică de pe fețe
Umbrele îi servesc cu băuturi din lumea de apoi
Și apoi se îmbracă cu pieile și hainele de când erau în viață
Și apar în fața celor vii
Drumul dintre cimitir și casele cu televizoare
E asigurat de fantomele celor morți înaintea timpului
Care îi poartă în spate fără ca nimeni să-i vadă
Chipurile oamenilor morți de prin fotografii color
sau alb negru
Se decolorează în același ritm în care se descompun trupurile lor
Din când în când fotografiile dispar înregistrările
și filmele și muzica se pierd
Semn că morții nu mai vor să fie văzuți

De aceea când văd oameni morți la tv
Le simt supărarea și dorința
De a fi doar umbre și oase într-un mormânt
Udat de ploile de toamnă și înveliți în frunze mucegăite
Cu miros de copaci doborâți de fulger

Petrecere privată

„sărbătorim, sărbătorim!
să cânte muzichia!“ lăutarii
își rup instrumentele
corzile vioarei se lungesc și înconjoară
țiganul lăutar apoi se întind prin toată camera
petrecăreții fac echilibristică pe ele
joacă șotronul pe „să mai bem un păharel“
și pantofii le zboară din picioarele de sticlă
cobzarului i s-au transformat mâinile în bețe
și bustul e cobza
țopăie prin cameră și își izbește pântecul
gura celuilalt s-a transformat
în fluier și își suflă dinții prefăcuți
în note muzicale
pe care petrecăreții le aruncă
de la unul la altul cu
palmele-palete de badminton
e petrecerea satanică a sufletelor din noaptea
în care îngerii căzuți bat la porțile raiului
vor să se întoarcă să primească iertarea
dar Dumnezeu e preocupat cu
menținerea petrecerii sufletelor nenăscute încă
spre a le îmbuna spre a se naște
îngerii se reîntorc în iad cu aripile între picioare
dar petrecerea dumnezeiască
e în floare
de lumină.

Întoarcerea acasă

De la o vreme muncitorii din fabrici zilierii
Toți cei cu palmele bătătorite de unelte
Își petrec zilele libere construind din pasiune
O clădire bizară despre care refuză
Să dea vreo explicație oricui întreabă
Autoritățile au verificat actele dar
Nu au găsit nici o neregularitate și le-au dat pace
Până la urmă nu afecta pe nimeni ce făceau ei și în plus
Erau foarte curioși să vadă ce o să iasă
Oamenii au tot construit până ce
Și-au dat seama că nu e posibil să ducă lucrarea până la capăt
Și s-au întors în cârciumi la familii
Și au lăsat totul baltă cu regret
Ce încă se poate vedea din marea construcție nerealizabilă
Este un turn drept. Foarte înalt.
Înconjurat de un zid în zig-zag ce nu este prevăzut cu poartă
Undeva în mijloc se vede o groapă
Ce pare fără fund din care iese o scară luuuuungăăăă
Pe unul dintre ziduri este o plăcuță
Pe care scrie „Întoarcerea acasă"

Leacul

în timp ce se spăla pe dinți
era într-o baie cu miros de urină
cu tampoane înroșite aruncate în chiuvetă
se privea în oglindă
era singura care își vedea chipul
băuse trei beri și o votcă dublă
a cerut și o țigară mustăciosului de la bar
al dracu' n-a vrut să-i dea
și-a verificat lista
un semn cât o cruce atârna acum
deasupra numelui ignorantului
și-a zis „nu știu cum, dar trebuie să mă piș"
la ultimul control al medicilor din Iad
a depistat că are un început de remușcare
de tip cancerigen ce crește progresiv
în partea exterioară a obrazului stâng
se analizează atentă să vadă dacă se mărește
acum e cât un degetar de nisip
dintr-o clepsidră
„cum scap de el?
mi-au zis că o operație ar fi dăunătoare,
poate grăbi procesul de extincție,
dar când s-o instala metastaza
va trebui să îmi caut altă slujbă."
o melodie veche de când moartea
se auzea din încăperea plină de lucruri murdare
și oamenii schimbau vorbe nereușite
„nu e bine" și-a zis
„dacă mă dau ăștia afară

or să danseze la nesfârșit,
închiși în tonomatul de pe holul drumului de lapte.
o să ajung proasta Împărației!
până și sinucigașii vor râde de mine.
când m-am îmbolnăvit?
oare la petrecerea din ‘42 spre ‘45?
șefu’ mi-a zis să port fular pentru că e frig,
ce să ascult eu? nu, nu, lasă că trece...
cine mă mai vrea pe mine?“
copila iese tristă din baie
se așază la bar mai cere o bere
„dă, bă, și tu o țigară!“
mustăciosul îi spune că viața e grea
că e ultima pe care o are
două semne atârnă acum ca niște cruci
peste numele ignorantului
mâna ei pipăie obrazul stâng
se observă o mică diferență
„hai noroc, prietene,
o să te mai vezi cu mine!“

Origami

Trecuseră deja mulți ani de când
Cei șapte contra plebei
Își măcinau creierele la o cisternă de bere
Când discuția lâncezea
Ei își rodeau mâinile până la umeri
Când ideile începeau să curgă
Noi brațe colorate le creșteau la loc
Trecuseră deja prea mulți ani
De când încercau să găsească răspunsul
Milioane de oameni trecuseră pe lângă masa lor
Barul se renovase deja
De nouă ori fără ca ei să se fi ridicat
De pe scaunele zdrelite murdare mâzgălite
Trecuseră și umbrele pe acolo
Veniseră cu idei cu planuri
De pe lumea cealaltă dar ei tot nu reușeau
Să facă o schiță cât de cât acceptabilă
Câteodată erau zgomotoși
Loveau cu picioarele în masă
Și amenințau că pleacă
Dar nici măcar o dată nu s-a ridicat vreunul
La început erau încrezători
„Și mai tineri erau,
Dar acum nu puteau
Nici să viseze
Că pot să preschimbe berea
Într-o grădină cu flori.“
Trecuseră câțiva ani de când
Îi părăsiseră femeile copiii

Cei mici se făcuseră mari
Unii se și însuraseră erau la casele lor
Și ei tot nu reușeau
Să găsească răspunsul
Sau să schițeze măcar un plan.
Ideea ca orice idee inedită
Păruse simplă la început
Gândeau că „e ușor să pliezi
Străzile, clădirile, muzeele, cu oameni cu tot!
Și câmpurile și munții și oceanele,
În așa fel încât să creezi
O statuie nemaivăzută,
Ridicată în cinstea ei,
Zeița umbrelor,
Perversa Persefona."
Dar se pare că zeiței nu-i plăcea origami
Și de acolo din templul ei
Zâmbea prietenoasă și se amuza
De figurile lor curgătoare
Care se ștergeau ușor
Urmând să lase în urma lor
O foaie albă pe care copii vor desena
Curcubee și lebede
— — — — — — — atunci
— — — — — — — — — când
— — — — — — — — — — — ei
— — — — — — — — — — — — vor
— — — — — — — — — — — — — fi
— — — — — — — — — — — — — — umbre.

II. COPILUL ȘI UMBRELE

Into the orchard I walk peering way past the gate
Wilted scenes for us who couldn't wait
Drained by the coldest caress, stalking shadows ahead
Halo of death, all I see is departure
Mourner's lament but it's me who's the martyr
(Opeth- *Harvest*)

Autoportret la lumina țigării

Vă rog să-mi dați un foc
Căci mi s-a stins țigara
Chiar când îmi retușam portretul
La lumina jarului pe o coajă galbenă de portocală
Să mă prezint luminile s-au stins
Eu sunt tânărul îmbrăcat în umbre
Îmi port cu grijă trupul înfășurat în ceață
Pe străzi periculoase pe bulevarde jalnic luminate
Un fluture tomnatic îmi protejează viața
Mă apără de mine de cerșetori de greață
Privesc cu ochi de gheață spre lumea străvezie
Când ies din baruri noaptea după vreo beție
Într-o seară am întâlnit un bătrân fără casă
Am stat la taclale am fumat o țigară
Mi-a povestit cu haz din viața lui bizară
La sfârșit i-am furat paltonul
Îmi plăcuse avea culoarea toamnei
I-am lăsat haina mea comună
Nu am totuși un suflet de gheață
Am gusturi simple dar stilate
Iubesc vinul scurs de pe sânii femeilor versate
Țigările de foi muzica zgomotoasă toamna poezia
Îmi place ciocolata neagră dimineața la cafea
Și vreau să mor ținut în brațe
De o nimfă cu sânii mici într-un pat de frunze
Lângă izvorul ce minte frumos
Odată am iubit și eu o fată cu ochii limpezi și mari
Am cunoscut-o într-o seară la metrou
Ieșeam de la facultate mergeam
Cu mâinile adânc înfipte în buzunare
Cu mâna dreaptă îmi pipăiam creta albastră
Și mă gândeam la ultimul film al lui von Trier
Stătea cu grație rezemată de un zid
Acoperit cu un graffiti obscen
A fost dragoste la prima atingere a buzelor
În noaptea aceea împreună am dărâmat blocul
Am iubit-o intens și sincer șase zile
Și-ntr-a șaptea am invitat-o în visul meu vulgar
cu nesfârșită tandrețe brutal ne-am devorat
și la sfârșit suav am terminat
pe părul ei și pe aparatul ei dentar
***
privesc cu drag portretul pictat cu praf stelar
pe-o coajă galbenă de portocală
îmi aprind nostalgic o nouă țigară
și sar pe geam cu brațele în buzunare
stau la parter și am chef de o plimbare

Februarie

îmi curge sânge încins prin vene
am fost născut într-o noapte de februarie
am înghețat într-o maternitate jegoasă
era să mor dar trei vrăjitoare arse deja pe rug
m-au binecuvântat au sacrificat
trei crengi de măslin pe altarul mielului
întru norocul și sănătatea mea
acum am sânge curat în vene
zeul meu s-a născut
dar aveți grijă
când mă priviți în față
nu te uita în ochii mei
îți voi mânca sufletul
iar irisul meu
îți va înăbuși urletul

Ani pierduți

(așa mi se spune)
Mi s-a tot spus că nu sunt bun de nimic
Și am încercat să excelez în asta
Mi-am petrecut ani mulți tăind aerul în două
Cu picioarele stând întins pe spate
Am fost un tocilar fără rezultate excelente
Și un petrecăreț fără ținută golitor de pahare
Și un amant prea înfocat
Am trecut drept poet arogant
Dar eram un simplu tocitor de versuri
De amor sau disperare
Opera mea stă ascunsă în inima pământului
Teamă îmi e că nici acum
Nu sunt poet
Biet scrib meticulos
Șlefuitor de idei și trăiri
Mergător pe căile oniricului
Dau dovadă de o veritabilă comoditate
Ani pierduți prin birturi suspendate în timp
Și prin lumi virtuale incapabile
Să îmi provoace autentice satisfacții
Plutesc prin aburi de tutun
Și colțuri de gânduri
Închin un pahar cu băieții
Foști muncitori în fabrici și uzine
Nostalgici-alcoolici ai vechiului regim
Vechi activiști ce recită versuri patriotice
Cu lacrimi în ochi cu vocea împietrită
Inspir fantasme și expir minuni

Ce țin cât jarul țigării
Triști ani trecuți și ani în așteptare
Vă dau uitării într-o dureroasă luciditate
Umbre mă poartă spre o meritată ușurare
Ani suspendați ani cețoși
În mine există multă uitare

Demon condamnat la viață

Prin ochii mei cețoși și hipnotici
Privește fantoma unui demon
A fost condamnat la viață pământească
Pentru că uneori
Când se plictisea
Fura iubirile oamenilor de pe la metrou
Se punea pe umerii lor
Și le șoptea la ureche descântece
Iar bieții muritori rămâneau fără sentimente
Mie nu a avut ce să îmi fure
Așa că ne-am împrietenit
Și de atunci zace în mintea mea
Privește uneori prin pupila mea dilatată
Și atunci trecătorii care mă privesc în ochi
Se cutremură și fiori reci le electrocutează trupurile
Dar în același moment se simt bine
Uită de durere și tristețe
În schimb le fur câte un gram de fericire
Doza zilnică recomandată
De medici și vraci
Prin ochii mei privește trecutul
Viitorul și prezentul
Sunt îmbrăcat în aer și în apă
Mă hrănesc cu foc și țărână
Sunt un om simplu am gusturi simple
Iubesc vinul roșu
Și ciocolata cu mentă
Iubesc pe cei ce mi-au dat nume
Și-mi place dimineața în zori

Cornetele, praștia și dudul

A plouat în singurătatea mea
Sunt speriat sunt ud sunt rece
Copilul de altădată
Stă cocoțat în dud deasupra lumii
Trage cu cornete în mine și râde
Cornetele au cuvinte pe ele
Cornetele îmi vorbesc
Îmi aduc vești de acasă
Mama e bine sora mea crește
Bunicul cosește
Bunica mă aștepta
Mesteca în mămăligă și privea pe geam
Să vadă dacă vin de la școală
Ca nu cumva mămăliga să se răcească
Unde e ea acum mămăliga e mereu caldă
Dar eu nu mai vin de la școală
Și nu mai există geamuri prin care să privească
Tata e murdar tot e plin de vopsele
Mă ia în brațe și în joacă
Mă spoiește pe frunte și pe gene
Râd fericit și mă gândesc
La gumele turbo ascunse sub pat
Și la ciocolata pe care mi-o va aduce mama
De la oraș. Îl văd pe marele câine alb
Legat de păr. Doarme la soare
Se sperie de câteva găini care se sperie de el
Îl strig și dă din coadă
Latră. Peste câteva zile avea să moară
„a dat cățălăria cu piatra în el”

Le spuneam eu tuturor printre lacrimi
Dar marele câine alb e purtat în brațe de tata
Și îngropat sub bradul din spatele casei
Și parcă nici ciocolata nici gumele
Nu își mai au rostul acum
Dudul bătrân mă ascunde de lume
Praștia și tubul de cornete mă salvează
Din trecut zboară cuvinte
Le prind cu mâna le suflu de nisip
Și mi le torn în ureche
Înger prost dă-ți foc la aripi
Nu vezi că tot ce-a fost nu mai revine
Nu vezi că toți toți de pe planeta asta
Peste o sută de ani vor fi morți
Înger prost dă-mi mie aripile tale
Pentru o zi și o să chem copilul din dud
Să spună o poezie lumii
Să tragă cu praștia în soare
Și cu cornete în trupul fiecărui om
Să tragă cu emoții și cuvinte
Să tragă cu trecutul și să apere viitorul
Dar nu mai știu nici cât e ceasul
Nici dacă dorm sau nu
Nici dacă eu sunt tu
Sau tu ești Nu
Știu doar că încă mai respir
Și încă nu mi s-a scurs viața

Jocul copilului cu propriile umbre

m-am uitat neatent în buzunarul stâng al blugilor
și am găsit o cretă albastră
mi-am colorat degetele când am cuprins-o
în minte mi s-a format un desen gigantic
pe care mâna mea de abia aștepta să îl contureze
nu se putea altfel
trebuia să îmi exorcizez cumva copilăria
trebuia să scot la iveală toți monștrii
și toate umbrele
spre a le juca apoi în picioare cu bucuria
copilului de atunci care
își zdrelea genunchii și se arunca din dud
direct pe florile crescute spre a lumina lumea
copilul care trăgea cu cornete spre soare
și cu praștia spre stele
cu speranța că măcar o rază va pica
spre a arde jumate din planetă
sau măcar o stea să cadă în ocean
spre a scoate la suprafață
„atlantida, lemuria, eldorado, lyones sau shambala“
orașe pierdute dar care
puteau fi locuite de imaginația mea
trăiam cu povești despre lumi pierdute
și voiam „să mă fac aventurier“
aveam pistoale macetă o mașină a timpului
și o mare pasiune neegalată niciodată de altceva
dar până să mă pregătesc de plecare
am crescut și suflul copilăriei a început să mă ardă
lumea a început să aibă pretenții de la mine

și eu nu voiam decât să mă lase în pace
așa au început să mă viziteze alte gânduri
și în mintea mea desenul necurat pe care
o să îl mâzgălesc azi
a început să prindă contur
... spre seară fumam epuizat proptit
cu spatele de zidul dinspre poartă
și priveam spre cerul pictat cu
acele corpuri luminoase cântate de poeți prin mii și mii
de poeme
așa-numitele stele
un mare desen se întindea pe toată curtea
și se mai auzeau încă schelălăielile
tuturor gândurilor seci călcate în picioare
în ritm de dans
am terminat țigara
și un val de amorțeală mi-a cuprins trupul
am închis ochii și totul s-a oprit
toate sunetele și toate senzațiile
doar liniște și o ușoară amorțeală
din ce în ce mai dulce și mai plăcută
care apoi a încetat brusc
și m-a lăsat în beznă fără vreo trăire
și cu un singur gând aiuritor
să fie astfel moartea?

Copilul fără chip

nu mi-am găsit chipul în acea dimineață
din oglindă mă privea o foaie albă
și prin casă nu se vedea
nici pe geamuri nici pe coperta cărții de aseară
curios nu simțeam nimic
chipul meu e în fiecare poem
în fiecare ochi al fiecărei femei iubite
în palma fiecărui om care mi-a mângâiat obrazul
în dimineața aceea mi-am privit
în oglindă umbra care zâmbea răutăcios
era pusă pe rele. I-am dat trei lei
și am trimis-o să îmi cumpere o pâine
nu s-a mai întors am rămas fără umbră fără chip
doar eu și cu amintirile
le-am pus la zid și mi-am descărcat
AK47-ul în ele. Horcăiau și se zbăteau
într-un final am murit și eu odată cu ele
în urma mea a rămas un pumn de nisip
și câteva foi înșirate prin casă
o țigară fumată pe jumătate
și o sticlă de lapte acrit...
trei fluturi mi-au purtat sufletul
înspre lumină
trei fluturi au murit odată cu urletul
chipului al umbrei al amintirilor al sufletului
arse de lumina marelui soare
lumină dulce orbitoare

Siderofobia

(într-o noapte fără stele)
Au căzut douăzeci și una de petale uscate
Peste mormântul care adăpostește
O mare parte a amintirilor mele
O bucată din viața mea
Am îngropat-o într-o noapte polară
Sub vechiul pod din sticlă crepusculară
Ce face legătura dintre mine
Și lumea nesfârșită a umbrelor
Am săpat zile întregi în țărâna bolnavă
Am picurat șiroaie de lacrimi și agheasmă
Peste corpul argintiu al amintirilor
Spre sfârșit se muiaseră
Am început să le modelez ca pe plastilină
Ca în copilărie când stăteam ascuns
Sub masa din sufragerie și modelam
Ființe văzute în visele lungi
Pe care noapte de noapte
Le proiecta mintea pe pupila mea dilatată
Am modelat zile întregi mi-am sfâșiat
Și o parte din suflet
Când se crăpa de ziuă
Cadavrul era gata
Zăcea întins în mormântul umed
Luna îi dădea o strălucire nostalgică
Am comis crima pentru că îmi era frică
De stele. Am ucis toate amintirile
Din nopțile înstelate când încă mai credeam
În puritatea lor în magia lor
Privesc corpul frumos modelat
În formă de stea
Arunc prima lopată de țărână
Și creierul începe să mă doară
Îmi e greu să le părăsesc acolo
Să le las în grija viermilor stelari
Dar crima e deja comisă
Îmi scot din buzunar muzicuța
Și cânt în timp ce țărâna se aruncă
Precum sinucigașii peste corpul luminos
Abandonat cu remușcare
În singurătatea mormântului
Pe care l-am visat încă din prima zi de viață.
***
Petalele au căzut peste mormântul în care
Zac acum amintirile mele viitoare
Se crapă de ziuă și
Eu mă întreb când voi mai săpa un mormânt

Test de bărbăție

pe la vreo unșpe-doișpe ani
am simțit pentru prima dată mângâierea
discretă și glacială a morții
inspirată și precedată de frică cu parfum
de spray prost furat de pe tarabele turcilor
ce vindeau vise aduse de prin țara lor mai colorată
mai aproape de dorințele naive ale oamenilor
și pe care cei dornici de nou le cumpărau
cu fervoare adolescentină cu un fel de sete
și sentiment de împlinire și răzbunare
pe toți anii pierduți în care nu se găsea nimic
pe atunci inocența încă îmi curgea prin sângele
vărsat într-o vară plină de emoții
inventasem noi copiii un joc
ce s-a transformat imediat
într-un test de bărbăție
totul a pornit de la un foc plăpând
care ne asculta poveștile tăcut
încet a devenit mai tupeist s-a mărit
și pe la jumătatea verii a ajuns foc
în toată puterea cuvântului
dansam ca apucații în jurul lui
așa cum văzusem în filmele
date pe canale nemțești pe care le prindeam
cu antene parabolice monstruoase
și urlam ținându-ne de mâini
până picam jos transpirați transfigurați
într-un final veneau părinții nervoși
și ne luau speriați de flăcările ce creșteau în fiecare zi
într-o seară unul mai îndrăzneț a aruncat
în flăcări un flacon de spray
și aerul care se catifela de la aromă
aer cu umbre de parfum
ne-a impresionat atât de tare și ne-a încântat
această bubuitură aromată
încât a doua zi am adus cu toții de prin case
parfumurile și sprayurile părinților
în fiecare noapte aerul se îndrăgostea de parfumul oriental.
și era bine.
curând am început să le furăm de pe tarabe
și nu a mai durat mult până când
scenariul testului de bărbăție a fost creat
legat la ochi cu spatele la foc atât de aproape
încât îi simțeai flacăra pe coloana vertebrală
copilul trebuia să stea nemișcat
în timp ce flacoanele bubuiau creând flăcări draconice
ceilalți chiriau și încercau să-l sperie și mai tare
dacă fugea înainte ca testul să se termine
anatema cădea asupra lui
și era considerat un plângăcios
nu o să uit niciodată noaptea în care mi-a venit rândul
cu spatele la foc simțeam cum inima îmi arde
fiecare bubuitură fiecare icnet sălbatic în ureche
părea o bucățică dintr-un ritual demonic
la sfârșitul căruia aș fi rămas doar o umbră
simțeam rugul cum mă cheamă spre el
ca pe un eretic condamnat de Inchiziția umbrelor
boomurile erau rânjetele care mă biciuiau
cred că singurul lucru care m-a ținut până la capăt

nu a fost curajul meu dement
ci gândul că dacă fac vreo mișcare
mă va înghiți infernul și niciodată
nu voi mai putea să simt nimic
să văd nimic
să spun nimic
nimic altceva
decât teroare și moarte în cea mai crudă formă
spre sfârșitul verii
copiii satului deveniseră brusc
mai serioși

Nemiloasa zi

Lucram ogorul în acea zi nemilos de caldă
Mama îmi spunea că a secat pârâul
De parcă viața mea ar fi depins de asta
Dar nu mă pot supăra pe ea
Când o văd cum plivește buruiană
Dar care e însemnătatea vieții
Când în pământ se află o țeastă de copil
Care îmi zâmbește - mi se pare că mi-a făcut și cu ochiul -
Ce mai există în afară de o sapă
Cu care sparg țeasta
Ce nu vrea să se curețe de țărână
Mama zâmbea și plivea buruiană
Țeasta îmi zâmbea și voia înapoi în pământ
Eu lucram ogorul în acea zi nemilos de tristă

Nu

În fiecare celulă a corpului meu de sticlă
Înfășurate în ziare și nefardate
dorm pe baldachine de carne tocată
tinere fecioare vorbesc despre nimicurile vieții
și mănâncă dulceață de nuci verzi
beau ceaiuri orientale cu arome nimicitor de suave
sunt tinere și zâmbitoare
DAR
...cu fiecare plimbare prin orașul putred
cu fiecare călătorie cu metroul înțesat de bucăți de carne
atârnate sau pleoșcăite pe scaune de plastic nereciclabile
cu fiecare gură de aer otrăvit pe care o trag în piept
cu încredere
cu fiecare ejaculare cu fiecare defecare cu fiecare urinare
cu fiecare minciună cu fiecare zi pierdută în zadar
cu fiecare promisiune încălcată cu fiecare țigară fumată
cu fiecare bere votcă tequila gură de apă băută
cu fiecare masturbare cu fiecare blow job
o mie de fete tinere din corpul meu sunt deflorate
bătute abandonate puse la muncă forțată
sfâșiate rănite stârpite omorâte
gemetele lor îmi sfâșie organele
plânsul lor îmi topește carnea
putrefacția frumoaselor trupuri
îmi infectează corpul mi-l umplu cu viermi
ciori aspre îmi ciugulesc carnea cu fiecare leșin al lor
și astfel mă sting și eu și putrezesc
cu fiecare ființă din celulele mele care moare
odată cu gândurile și sentimentele
odată cu florile și fluturii
odată cu lumea visele fantasmele eroticul
odată cu dragostea mea înșelată negăsită
odată cu fiecare femeie care m-a refuzat
odată cu fiecare femeie care m-a iubit
tinerele din corpul meu dispar în fiecare zi cu miile
și odată cu ele dispare și trupul care le este casă
și tânărul care strigă alergând pe străzi
NU

Culoarea cetii

ea își plimba trupul de culoarea cetii
peste orașul înserat și ud de brumă
blocurile triste și masive
se aplecau la atingerea voalurilor ei
de prin apartamentele bătrânilor
care pe timp de zi își petrec veacul
jucând șah prin parcuri cu propriile umbre
magnetofoanele pick-upurile difuzoarele
se însufleteau și își uneau sunetele
într-o singură melodie
cu iz de nostalgie și parfum de timpuri ireale
un cântec cuprindea tot orașul atipit
ea levita purtată de ritm
într-un dulce și continuu extaz
fără gânduri cuprinsă de emoția
conștiinței de sine
când își trecea mâna
peste geamurile proaspăt spălate
se desenau forme curgătoare
pe suprafețele lor lucitoare
și ca și cum cineva ar fi proiectat
un diafilm de demult
mici animații se materializau odată
cu râsul ei venit din alte dimensiuni
copiii de pe la blocuri o venerau
și își pictau chipurile în culoarea cetii
spre ușoare ei desfătare
din timp în timp spre ciuda celorlalți
ea îl prinde de mână
doar cu vârfurile degetelor ei de pianistă
pe vreun copil mai timid mai singuratic
și pornea cu el într-o călătorie
spre centrul norilor pe deasupra blocurilor
în acele călătorii copiii își aminteau
cum era viața de dinainte să se nască.
plini de încântare își doreau să povestească lumii
dar uitau în momentul în care degetele ei
se despărțeau de ale lor cu un ușor tremur
ea levitează în fiecare noapte
iar ziua redevine
fiecare femeie din Univers.

Tablou de iarnă

dintr-o țigară lungă trage cu nesaț
e încă acolo în vârful dealului copiii nu mai trec pe la el
i-au promis că în fiecare zi vor veni să îi spună povești
el mereu se uită pe potecă și îi așteaptă să-i vadă bine îmbrăcați si gălăgioși
cum vin cu săniile după ei cu picioarele roșii
îi place să îi vadă cum se îmbrâncesc și apoi se iau în brațe prietenește
mai era și un corb care se așeza pe umărul lui
îi spunea ce se mai întâmpla prin sat
îi povestea despre bătrânii care beau țuică pentru a uita că le-a trecut timpul
odată i-a povestit despre un câine abandonat de prietenul lui
au stat la povești era trist
ca și cum pe inima lui cineva ar fi pictat spini
i-a părut rău dar era fericit că pe el nu l-a abandonat nimeni
acum trage din țigară și plânge nu înțelege de ce au plecat
cu fiecare zi ce trece se simte mai slab mai mic
a auzit că e o mare pasăre galbenă care va veni după el
și îl va duce să aibă grijă de flori
o așteaptă simte că o să vină
știe că o să îl doară că acei copii o să îl uite
dar el nu
și din flori o să se ridice să îi privească
cum cresc și cum beau țuică să uite că le-a trecut viața

Dacă într-o iarnă o lebădă

străinul din povestea cu iarnă și povești de demult
spuse în pădure la marginea lacului fermecat
unde zânele zburdă și chicotesc
unde timpul stă în loc când bați de două ori din palme
și poți să alergi odată cu el
spre cununa de lauri dăruită de prințesa nopții
se întorcea din lunga lui călătorie
dinspre soare apune
departe de lume
în țara fără nume
...când deodată un cântec cuprinde valea
și calul îl oprește să asculte
se aproprie de lacul fermecat
unde trăiesc toți peștișorii de aur
apleacă o ureche
și-un cântec nepereche
se aude din zăpada veche
inima–i de gheață se topește
cu apa înghețată se unește
și o lebădă apare
îngenunchează în zăpadă
își pune capul pe a ei aripă
și se pierde în cântec
ani mulți au trecut și încă
dinspre lacul fermecat
ascuns în pădurea adâncă
se aude neîncetat
glasul dulce de poveste al lebedei ce într-o iarnă
moartea a început să-o cânte

și cântă fără oprire
pentru tânărul cel care
va muri
e împăcat
moartea o așteaptă
vesel
ca pe-o prietenă de suflet
... apoi lebăda din aripi va bate de două ori
și fulgi repezi de zăpadă vor cădea mulți mulți din nori
spre a-i pregăti mormântul
fiindcă moartea-i e aproape
a cântat destul și gata moartea vrea să se arate
să o ducă înspre umbrele
despre care a tot cântat
***
dacă într-o iarnă vei păși într-o pădure
unde lacul fermecat peștișori de aur magici
a crescut în a lui albie
să te ducă pașii grei
spre mormântul unde zace
lebăda ce cu al ei cântec
mii de ani a încântat
pe frumoșii călători
cei cu suflet blestemat
un crin să așezi pe lac
să te închini și dintr-o dată
cântecul va reîncepe
spre a te conduce
dulce
spre feericul palat
ce din lemn si frunză dulce
de iele a fost ridicat.
Doar o lacrimă să verși
Poarta ți se va deschide...
„Dar ascultă, drag copil, asta e altă poveste."
Spune mama zâmbitoare
„Lebăda te așteaptă în vis
Mâine seară, când e lună.
Noapte bună!"

III. REGINA CEȚII

I think I saw you in my sleep, darling,
I think I saw you in my dreams you were
Stitching up the seams on every broken promise
That your body couldn't keep.
I think I saw you in my sleep.
(La Dispute – *Such small hands*)

Poem în care îmi plâng de milă

Sărbătorile nu vin sau nu vin pentru mine
Cel puțin King Diamond îmi cântă
Că anul ăsta nu voi primi cadouri de Crăciun
Fetița bizară mă așteaptă în podul casei
Mi-a împletit o eșarfă din genele ei lungi și căzute
Are model cu Moș Crăciun căzut în uitare
„Vreau să-mi desenezi un înger" o rog eu stângaci
„Unul galben și căzut care să mă apere de iubirea ta."
Nu înțelegi fetițo că uneori ți se scârbește
De atâta nebunie și orbire încât nici să faci sex nu mai poți
Tu ești plăpândă nu exiști decât în podul casei mele
Tu nu trebuie să mergi la facultate
Nu trebuie să scrii poeme ca să arăți lumii că nu exiști degeaba
Nu trebuie să ții diete ca să dai burta jos
Pentru că altfel nu se va mai uita nimeni la tine
Tu nu trebuie să gândești la ce o să faci după master
Nu trebuie să te măriți să faci copii sau să îți cumperi mașină
Tu ești doar bizareria din mintea mea
O fantasmă pornografică pentru care în realitate aș face pușcărie
Dar nu fac pentru că noi nu facem nimic nici măcar în visul meu
Hainele rămân mereu pe tine mâinile mele îți ating doar părul
Și chipul modelat după tabloul acelui pictor obscur
În schimb eu trebuie să fiu un băiat bun
Nu am voie să o omor pe femeia care mi-a rupt sufletul
Și apoi a plecat râzând direct în patul unui necunoscut
Nu am voie să o înjur când o văd fericită
Și nu am voie să plâng când înțeleg că deja m-a uitat
M-a aruncat la recycle bin și a dat empty
Nu am voie să îl mituiesc pe Grim Reaper să o aștepte la colț

Și să îi dea scrisoare de la mine cea pe care am scris-o
În noaptea marii dezamăgiri când am fumat trei pachete
de țigări și am golit două sticle de Jack cu 7 energizante
doar pentru a vomita apoi în pat era să mă înec
puteam să mor și toată lumea și-ar fi adus aminte de mine
ca de ăla care a murit înecat în propria vomă
pișat pe el pentru că l-a părăsit femeia
eu nu am voie decât să mă păstrez calm
să o ignor și să fiu mereu singur mereu singur
mereu mereu mereu atât de singur
mănânc singur beau singur merg singur
la teatru la cinema la lansări de carte și la conferințe
merg singur la concerte la facultate și acasă
nu mă așteaptă nimeni
***
oare ce ar zice bărbații adevărați
ăia care trag de fiare mănâncă sănătos se îmbracă de la mall
conduc mașini scumpe și au mereu o femeie de mână
ar empatiza cu cel ce scrie sau ar strâmba din nas
mă întreb ce ar zice ea despre mine cel ce și-o ia
de la toate tipele
dar mie cine îmi numără firele de păr dimineața
mie cine îmi face cafeaua pe mine cine mă trezește
cu un sărut cine mă strânge în brațe
cine mă ține de mână pe stradă și cine mă prezintă
părinților cine îmi spune te iubesc și cine îmi organizează
petrecerea de ziua mea de naștere
cine mă strânge în brațe cine mă mușcă de gât
și de lobul urechii cine îmi face inima să bată
cine dă un sens vieții mele

zi-mi tu fetița mea bizară
singura mea iubită singura mea speranță
nu pleca, fii lângă mine
a venit iarna ninge și îmi e atât de frig atât de frig....

Ce lipsește aici?

Între noi sunt 30,7 centimetri de gheață
Impunătoare
Și un singur câine portocaliu de flămând
Care se pișă pe ea *indifferent*
Câte un strop cald la fiecare 3 minute
Între noi nu este nici măcar un spațiu
Nici măcar gândul leului prins în capcană
Care își roade taciturn piciorul drept atent
Să nu piardă nici măcar
O singură
Picătură de
— — — — — Sânge
Mi-am ținut respirația de 7 ori am pierdut câți ani
Și tot ce mi-am putut reaminti după
A fost mirosul cadaveric și dulce al
Celor 3,7 litri de spermă
Pe care am ejaculat-o fără a simți
Nimic
Altceva decât lipsa plantei de aloe
Perfect crescută și din care
Picură (sau curge?) sistematic un strop de ambrozie
Fantomele cailor sibariți ce dansează pe
Câmpul de luptă mi-au invadat
În tropot camera suspendată în copacul din fața casei
Vechiul sybian așteaptă răbdător să fie folosit
De oarba fără mâini
Păstrează încă o dâră de lichid neidentificat
Dar cu identitate proprie
Emană parfum de împlinire
Între noi sunt toate ferestrele
De la care o tânără privește zâmbitoare
Gânditoare
Spre pomul sub care a sângerat prima femeie
Dar nu e nici un idealist care să arunce cărămida
Inscripționată cu singurele cuvinte ce nu pot fi rostite
Doar mângâiate
pentru că noi nu suntem aici
pentru că nu am fost niciodată
A fost doar adierea parfumului oriental
Ce face sex cu fumul de țigară

Fereastră. Fluturi. Cuvinte

„mai dă-o dracului de fereastră! mai stă și deschisă.“
chiar nu am azi starea benefică de care îți vorbeam
acum nu mai știu câte vieți. nu înțelegi
cât a trecut de atunci?
dar îți mai aduci aminte că în seara aia
plecasem sau mă întorceam?
erau lungi
treptele și mult prea grele.
mi-am scos dalta din buzunarul unde ar fi trebuit să am
cuvintele tale,
un copil al străzii mi-a adus o piatră
și în noaptea aceea de acum o mie de nopți,
am scris pe ea tot ce nu ți-am putut spune
îți amintești?

Autobuzul plutitor

Stătea în stația de autobuz era frig
de crăpau sufletele în oameni
Era îmbrăcată mult prea subțire
pentru anotimpul nemilos de afară
Trupul îi tremura ca în ritm de tango
de parcă frigul ar fi compus muzică
Dar ei nu-i păsa ea doar stătea acolo și tremura
aștepta ceva pe cineva poate
Sau poate aștepta autobuzul salvator care o va duce departe-departe-departe
De ce sau cine doar ea putea să știe sau nici măcar ea
nu știa ce aștepta
Sau de ce aștepta. Sau poate nici nu aștepta doar stătea
și privea oamenii
Privea cum mai crăpă sufletul în câte unul
privea aburul care se metamorfoza
În obiecte magice sau în sculpturi ale iubirilor ei trecătoare iubiri mereu trecute
Din când în când își ducea mâna la piept
de parcă ar fi pipăit ceva
Poate își verifica inima sau poate avea un obiect ascuns care o ținea în viață
Nu aveam să știu nimic niciodată despre ea
doar că avea ochii mari
Și buzele înghețate și că la un moment dat
un gând fugar i-a ieșit din buzunar
Am încercat să îl prind dar a dispărut repede-repede
am fost atât de trist
Când în sfârșit am prins curaj să merg la ea
să îi spun o vorbă genială
S-a suit într-un autobuz plutitor și a dispărut
pentru totdeauna am încercat

Să o caut zi de zi am stat ore întregi în stația de autobuz niciodată nu s-a mai
Arătat. Mult timp am crezut că ea putea fi dragostea vieții mele și am fost trist
Până într-o dimineață când o altă fată stătea singură
în stația de autobuz
Ea era mai gros îmbrăcată și nu tremura nu avea buzele roșii-vineții
De ea nu m-am îndrăgostit îmi era teamă de autobuzul plutitor care avea să o
ducă
Departe de mine de noi de tine de voi de noi toți
care privim câteodată
Vreo fată singură iarna în stația de autobuz și ne e teamă de autobuzul plutitor

Tăcere albă cu parfum de tristețe

Deschide-te în mine fă-te comodă
Crește-ți o inimă în inima mea și lasă-le
Să se împerecheze și să dea naștere unei lumi
În care să ne așezăm la inima noastră
Cum e vorba din bătrâni au mai fost și cei
Ce ne-au dat lumea dacă și-au imaginat că
Putem trăi despărțiți în ea și chiar dacă nu ne-am întâlnit
Nu sunt sigur că aș vrea să se întâmple asta
În următoarele 121 de minute și 2 secunde
Cât mai durează până ajunge soarele sus sus pe cer
Și aștept să mă orbească. Mă uit fix în el
Și îmi apare o fotografie pe retină
Știu că ar trebui să apară o simplă pată
Difuză dar nu mie îmi apare o fotografie
Și mă arunc în imagini pe care le uit imediat
Dar câteva secunde mi se pare că înțeleg lumea
Și dacă stai să te gândești tot e ceva
Dacă mă înțelegi pleacă și nu te mai apropia
Fă rost de un scut și apără-te de mine
Te voi devora precum un canibal dornic
Să îți asimileze sufletul
Din filmul meu ies să dau o tură prin lume
Stau de vorbă cu câțiva oameni
Și mă întorc plictisit în barul unde speram
Că te voi vedea pentru prima dată coborând din autobuz
Suavă și tristă cum îmi place mie
Suav și trist cum nu vă place vouă
Știu că dacă aș avea fulgi de zăpadă în privire
Sufletul tău ar fi alb și pur

Pentru că m-aș uita cu zilele în ochii tăi
Și nu aș închide un ochi până nu ar începe să ningă
Cu gândurile tale cu gândurile tale
Cândva poate într-o altă lume
Voi compune o melodie din râsul tău
Și voi scrie versuri din amintirile tale
Va ajunge în topuri și nimeni nu o va înțelege
Nimeni nu își va mai aminti peste veacuri
Ce am vrut să spun doar se vor perinda trupuri
Lascive pe ringuri de dans sculptate în gheață
Și cândva când ne vom uita unul pe celălalt
Și noi o să dansăm pe o melodie
Atât de familiară și atât de tristă
Încât sigur vom izbucni în lacrimi
Îmbrățișați într-o noapte departe de soare

Metrourile nu duc nicăieri dimineața

Când îți este foame și nu ai nici măcar o portocală
În buzunarul cârpit al vechiului palton furat de la un om fără casă
Care avea culoarea toamnei și îți vine să mănânci râme
și frunze
Dar nu e nici o pădure aproape și râmele se ascund
când îți aud pașii
Grei și gri precum probabil se aud pașii lui Bigfoot printr-o pădure nordică
Nu îți mai rămâne decât să bei apă și să fumezi chiștoacele de prin scrumiere
Sau să iei un cățeluș de două săptămâni în brațe
și să mergi cu el prin metrou
Dimineața precum făcea acea fetiță albastră și prea mică mai mică decât cățelul
Dar fetița știa două poezii o rugăciune și un cântec
tu ce știi nu știi nimic
Nu știi decât să citești ridurile oamenilor luni dimineața dar asta îți aduce
Doar înjurături pentru că oamenilor nu le plac
poveștile triste mai ales când
Ei sunt protagoniști prinși între propriile capcane
și gânduri de fum de țigară
Tu nu știi decât să te uiți în ochii femeilor care se feresc de privirea ta și de aceea
Tu nu ai o femeie și tuturor le e teamă de oglindirea lor
în ochii tăi blânzi
Tu nu știi decât să numeri în gând secundele
în care nu citești sau nu scrii poezie
Tu ești poetul tristei figuri și oamenii nu vor
să călătorească printre
Cuvintele tale în sufletul și gândurile lor pe care vor
să le uite așa cum tinerii
Delincvenții huliganii anilor '30 au fost forțați

să își uite tinerețile
Dar pe care ceilalți nu le-au uitat mărturie stau
mii de pagini irosite
Tu ești un visător legat cu cabluri electrice atent monitorizat de aparate
Vulgare și de neînțeles. Fire îți ies din vene din cap din gât
Oamenii în alb cu măști pe gură te întorc de pe o parte pe alta
Îți verifică pulsul îți verifică venele și privesc apoi
spre monitoare
Pline de linii dungi grafice puncte care pulsează și care
se dispersează
Îți vor fura visele și țiganii ți le vor vinde în Obor
alături de țigări
Chinezești ciorapi telefoane mobile ghiuluri icre negre sau iarbă
Își vor transfera în sângele lor globulele tale roșii ce conțin gena nemuririi
Și la sfârșit vei fi doar o conservă goală pe care o vor lăsa pe un pervaz
Într-un spital de boli mintale să te usuci printre psihopați nevrotici
Nebuni schizofrenici paranoici sinucigași amnezici
și pisici rătăcite
Și toată poezia care ar fi trebuit să țâșnească
din degetele tale
Precum sângele din gâtul unui inorog înjunghiat
Sau ca lichidul dulce grețos dintre coapsele unei femei
în extaz
Va seca și va curge din ochii tăi precum praful de pe coama
Unei cămile care a mers luni de zile prin deșert fără apă
Iar tu. Tu. Da. Tuuuuuuu... vei rămâne tot nemâncat nebăut neiubit
Fetița cu micul cățel din metrou va fi mai fericită decât tine
Ea are ce mânca și nu are de spus lumii decât două poezii un cântec
Și o rugăciune pe când tu nu ai nimic de spus
Nici lumii nici părinților nici femeilor nici râmelor
nici fluturilor
Nici frunzelor nici toamnei și nici sferelor nici zeilor
Pentru că metrourile nu duc nicăieri dimineața

Pistoale la tâmple

Într-o după-amiază albă
Cădeau oameni din ceruri
Planau în aerul necruțător
Și se izbeau de asfalt de munți de copaci
Din trupurile lor ieșeau fluturi
Și praf stelar cu care îți pudrai obrajii
Fluturii îți aranjau părul
Te răcoreau cu bătaia lină a aripilor
În fiecare zi mă rugai să caut
Trupurile oamenilor căzuți din ceruri
Dar după-amiezele deveniseră
Din ce în ce mai reci și mai negre
După-amieze polare
Fără aurore boreale
Fără ghețari și foci și urși
Doar nopți negre fără uși
Pe care să ieși din negru din umbră
Dar noaptea nemiloasă și-a pus în minte
Să te hăituiască și să te ajungă
Pe urmă te vedeam îndoliată
După-amiezele redeveniseră albe
Dar nu te mai interesau nici fluturii
Nici magicul praf stelar
Te interesa și te durea realitatea
Te obosea și te făcea să sângerezi
Îți așteptai moartea
Lumea era din ce în ce mai tenebroasă
Umbrele veniseră la putere
Tirania răului și a nopții
Veghea asupra sentimentelor
Aveau grijă să nu le lase să domine
Voiau o societate fără sentimente
Umbrele dominau dar ție nu îți păsa nu te durea
Că în noaptea aceea ai plecat râzând
Mi-ai băgat pe gât neplăcut și fals
Motive fără importanță
Te așteptai să te cred și să te înțeleg
Eu sângeram și voiam să îți uit chipul
Când ai simțit că ai greșit
Când ai aflat că te-am uitat
Trei zile la rând
Ai stat plângând
...sau cel puțin asta mi-am dorit să se întâmple
Dar știu că eu în lumea mea de umbre
Sunt cel ce pune pistoale la tâmple
Iubirilor tale triste și strâmbe.

Poemul excesiv al celei de neregăsit

dimineața aceea rece îmi umezea în exces buzele
încă nu te întâlnisem însă te simțeam
umblam pe străzi purtându-ți trupul
ca pe o haină și era caldă pielea ta
și moale avea aromă de noapte și de portocale
te-am întâlnit spre dimineață și ți-am dăruit corpul
am păstrat doar o șuviță de păr
și puțin sânge atât de dulce
încât îmi era teamă că o picătură m-ar fi ucis
îți amintești acea noapte?
scările pe care ne lungiserăm erau reci
în aer plutea toamna
stăteam înfofoliți unul în altul
și moșmondeam ceva magic
oamenii treceau tăcuți aerul trecea tăcut
tramvaiele huruiau hârșâite și triste
treceau chiar și autobuzele vopsite-n iarnă
ne salutau copii cu mânuțele de pe la geamuri
când m-am apropiat de tine
te-ai dat înapoi trei pași
era gata-gata să lovesc pământul
dar aerul cald revărsat odată cu râsul tău
mi-a prins trupul
învăluit în noapte și în patimi
ne-am amintit în orele acelea vechi și înghețate
de tot timpul pe care aveam să îl petrecem împreună
am râs de amintirile necreate încă...
buzele tale se înroșiseră de la frig
dar erau moi și calde
port cu durere primul tău sărut
tatuat cu dinții pe buzele-mi reci
m-am hotărât atunci să te învăț pe dinafară
tot îmi spuneai că noi nu ne cunoaștem
dar eu știam totul știam chiar și ce nu se întâmplase încă
și astfel încetișor
te-am învățat pe dinafară și pe dinăuntru
îți știam trupul celulă cu celulă
și părul fir cu fir
îți cunoșteam amintirile trecutul și chiar viitorul
vedeam
aceleași flori
aceleași ploi
aceiași fulgi de nea
știam exact câți aveau să se topească
pe hainele tale
pe părul tău
în palma ta
îți învățasem sentimentele prea schimbătoare
știam ce te rănește
și ce te bucură
și mă mândream că mai ales
știam pe nevăzute ce visezi...
dar pentru tine nu a fost de-ajuns
și te vedeam apoi din ce în ce mai rar întâmplător
pe la vreun colț de stradă la metrou
grăbită plictisită sau din contră
uneori păreai că ai atins iluminarea
atât de radiantă îmi păreai
dar eu eram o umbră pentru tine

așa că am hotărât să îți învăț pașii
privirile aerul pe care-l respirai
dar toate drumurile te duceau
unde nu voiai să ajungi
și toate drumurile nu mă duceau
unde voiam să ajung
am început apoi să mă învăț pe mine by heart
ca să mă pot multiplica, schimba
voiam să ajung cel mai bun
cel mai frumos, cel mai charismatic
cel mai bine îmbrăcat și cel mai cult
poate așa ai fi reînceput
să mă privești asculți sau să mă simți...
îmi amintesc noaptea aceea mult prea bine
stăteam înghețat cu acel câine slab și alb lângă mine
stătea tăcut și nins la picioarele mele
și îți cântam sub fereastră
câinele îți cânta și el sub fereastră
melodia preferată ce dezgheață chiar și munții
din Siberia
înghețaseră sunetele și zăceau
întinse pe zăpadă. Erau multe
puteam să te îmbrac în ele și te-ai fi transformat
în cea mai dulce și mai tristă melodie din toate timpurile
dar la fereastra ta fuma zâmbind ironic plictisit altcineva
fumul m-a-ncolăcit precum un lanț
am picat în zăpadă sfâșiat
fulgii m-au acoperit
țigara lui mi-a ars retina
încă port cicatricea în privirea încețoșată

dimineața aceea îmi umezea buzele
îmi umezea pașii
îmi umezea gândurile
și îmi umezea amintirea ta
ființa ta de ceață care mi se scurge de pe chip
precum un fard precum noroiul
precum un corp topit străin și mult prea gol

În ceață ea stătea nepăsătoare

Era o toamnă nebună de frig și paloare
De greieri minați ce explodau în pământuri
Stelele se stingeau de milioane de ani
Planetele îndepărtate aruncau flori pe pământ
Florile se uneau cu fluturii morți
Iarba murea pe mormintele falnice
Prin bucătării negre se fierbea cafea cu gust de sânge
În ibrice. Cântau balenele în mări
Sirenele cântau pe stânci
Marinarii înnebuneau nepăsători
Agățându-se de stânci
Prin orașele mici de provincie
Treceau faetoane cu țigani cobzari
Furau fete mari de pe la case
Și plecau cântând
Pe drumul de diamante și mătase
Copacii și blocurile și oamenii și câinii
Se transformau în culori
Se contopeau se amestecau
Se pictau unii pe alții cu chipurile lor
Umblau bezmetici pe străzi se atingeau
Și se colorau
Zâmbeau
Și se colorau
Mureau
Și se decolorau
Renășteau
Și se colorau.
Era toamnă eram student
Nu aveam țigări nici bani să îmi iau
Îmi era poftă de un ceai de mentă
Îmi era poftă chiar și de-o studentă.
Un bătrân seratic îmbrăcat în ceață
Mi-a dăruit o țigară
Simțea că îmi e poftă tare
Sau poate că știa că moare
Și voia să facă o ultimă faptă bună
Probabil acum e umbră
Într-o lume mai bună
Priveam ochii femeilor ce treceau pe lângă mine
Priveam suvițele de păr ce se întindeau
Pe spatele lor curbat
Îmi imaginam că le pictez pielea
Cu imagini paradisiace
Afrodisiace chiar
Și apoi le iau de mână
Și intrăm împreună
În corpurile lor
În visele și fantasmele lor...
Dar aerul singur probabil și pus pe glume
Îmi tăia respirația și reveneam
Pe o stradă jegoasă din București
Sprijinit de un zid
Pe care scrie „mă culc cu tine pe biscuiți“
Adineauri era să mă calce o mașină
Care avea o tăbliță pe parbriz
„în femei și în frâne să nu ai încredere“
Eram îmbrăcat în blugi pulover palton
Și umbre eram proaspăt tuns

Cu puțină barbă
Purtam în buzunar o cretă albastră
Și o veche carte poștală
Cu Parisul interbelic sub lumina stelelor
Purtam în minte imaginea ei
O hologramă proiectau ochii mei
În gândul meu era mai frumoasă ca-n irealitate
Trecătorii se minunau de frumusețea ei
Și copiii vedeau în mine un zeu
Zeul amorurilor pierdute
O așteptam fumând ultima țigară
O așteptam să intre
În lumea mea vulgară
Ea nu venea
Ea nu a venit niciodată
Nici când venea ea de fapt nu venea
Gândurile ei erau la altcineva
Trupul ei emana căldură pentru altcineva
Ochii ei erau absenți și moi
Pielea ei era zgrunțuroasă
La atingerea mea
Nici hainele nu-i stăteau bine
Când venea la mine
Glasul ei traversa milioane de ani
Venea din trecut
Venea din gâtul unui călău mut
O așteptam cu brațele crestate
De umbre
O așteptam cu hainele ude
Din degete îmi creșteau fluturi și flori
Pe care le dăruiam trecătorilor uneori
În seara aceea era toamnă
Căzuse bruma peste toate sentimentele
Oamenilor câinilor albinelor amorțite
Soarele apunea și arunca în mine cu cuțite
Mă temeam că mă voi transforma
În pachetul de biscuiți pentru care presta
Stimabila domnișoară
Drăguță și darnică
Izbăvitoare metamorfozată în patimă
În seara aceea nu a mai venit deloc
Știam că nu avea să vină
Știam că aveam să înghețe de tot
Știam că aveam să rămân fără bani
Pe săptămâna aceea cumpărându-i dulciuri și flori
Știam că durerea veștii că avea să plece
Din lumea mea de ceață mult prea rece
Avea să mă ridice până la nori
Și avea să îmi dea drumul
Peste blocuri
Și știam că puștii aveau să modeleze
Din oasele mele din organele mele
Un glob de Crăciun
Pe care ea avea să-l pună în brad
Și cu ochiul minții eu știam că aveam să o văd
Luminoasă frumoasă niciodată a mea
Bucurându-se de viața ei de catifea.
Nici o lacrimă pentru cele ce pleacă
Înainte ca totul să înceapă
Nici o tristețe pentru cele ce pleacă

Fără să accepte pocalul cu apă.
V-am spus că era toamnă nebună de paloare
V-am spus că erau oameni care
Zburau călare pe îngeri beți
Sau că eram atât de singur
Încât până și mașina ce voia să mă omoare
Mi se părea cel mai frumos obiect din lume
Atât de singur încât îmi picaseră genele
Mi se topise chipul
Și nisipul pe care călcam
Se dădea la o parte
Atât de singur încât umbra mea refuza
Să îmi mai fie umbră.
Dar era toamnă draga mea
Și tu erai un ghețar ce plutea pe o mare nordică
Iar eu eram un incendiu într-o pădure nordică
Și voiam să te topesc
Mi-am stins țigara în palmă
Și am plecat înspre soare apune
Înspre trei lumi mai bune
Urmat de un câine alb și rece
Eram încă tânărul cu foarte mari probleme
Căutător de diamante în ochii femeilor
Etern visător al iubirilor eterne
Etern visător etern muritor

Tânărul îmbrăcat în umbre

Orașul negru geme-n omul negru
În negru se prelinge cerul negru
Și negru se visează asasinul
Dar negrul nu există există numai vinul
Pe străzile înnegrite bântuite
Trec umbrele cântând un cântec brun
Se zguduie arhitectura sumbră
Se zbate-n negrul umbrelor ideea
Iubirii fantomatice între blocuri
Doar umbrele mă mai ridică sus pe blocuri
Vor să mă împingă în gol
Ele cred că îmi vor crește aripi din gene
Și o să zbor o să plutesc în negru
dar nu sunt nici măcar un om
Integru. Nu sunt nici măcar pasărea
De sânge nu sunt cuțitul care taie pleoapa
Vreunei fete care nu mai plânge
Nu sunt nici câinele decapitat ce urlă
Spre viața lui de câine-umbră.
Orașul nu sunt eu nu sunt nici blocul
Ce a picat după o noapte dulce
Când am supt laptele iubirii din ale ei sfârcuri
Și mi-am dorit să mă transform în umbră,
Să mă pitesc între ale ei coapse
Și ca un junky dependent de dava
Eu să fiu dependent de lava ei
Care se scurge după partidele scurte
Sau după nopți albite de plăcere.
Sunt încă tânărul ce trage-n stele

Cu cornetele găsite în dudul din grădina
Stăpânită de jocuri tainice de iele
Eu sunt cel care-ți face praf trecutul
Și viitorul și prezentul
Și nevăzutul și inexistentul
Doar pentru că eu sunt cel care
A cucerit cu greu pământul
Pe care a crescut un ego foarte mare
Eu sunt cel care vine când nu poți să visezi
Și-ți spune povești cu lebede și feți frumoși
Pierduți prin tainice păduri de-argint
Ce se opresc să asculte vocea izvorului
Nu sunt cel care taie-n aur steme
Dar sunt cel care-ți dăruiește patimi
Nu sunt cel care-ți desenează ochii
Dar sunt cel care ți-i umple de lacrimi.
Orașul mă înghite și eu râd,
Râd cu durere-n suflet și în mațe
Tu levitezi peste mormântul meu urban
Și vrei să-mi mângâi chipul dar îți mușc
Palma cu dinți de catifea și diamante.
Tu nu te mai întorci ca într-o poveste
Și eu rămân amar în lumea mea.
Tu ești cea care dăruia îngeri
Copiilor de pe la blocuri.
Și pistoale încărcate
Tinerilor împietriți pe socluri
Eu sunt cel care noaptea o invocă,
Tu ești cea care ziua mi-o găsește.
Eu sunt cel care te îndepărtează
Iar tu ești cea care mă părăsește

Regina ceții dispare

Ea a venit ca un zmeu de hârtie colorată
Plutea în derivă peste orașul înghețat
Dar nu știa nimic despre plutire
Nu știa nimic despre senzații sau sentimente
În urma ei florile mureau
Copiii leșinau și
Ea plângea
În urma ei venea zăpada
Era singură în lumea ei de gheață
Nu i se citea nimic pe piele
Chip angelic corp de nimfă
Fără suflet doar o umbră
Fără gânduri doar impulsuri
Avea cadavre ascunse în buzunarele
De la haina ei albastră
Sânge pe pleoape și inimă de plumb
Împrăștia în jurul ei speranțe
Ochii ei de gheață
Duceau tineri naivi la demență
Dar am crezut în ea și am crezut
Că înăuntrul trupului ei de ceață
Se poate ascunde un tablou
De primăvară cu cafele tari și dulci
Dulcețuri orientale
Alune ciocolată și nuci
Unde să mă pot desfăta
Și să-i ofer în schimb ceva neimportant
Cum ar fi viața mea
Gândurile mele trupul meu ființa mea
Dar, vai, în mintea ei cețoasă
Eu nu aveam loc
Și inima ei de gheață
Nu putea fi încălzită
Precum un fluture posedat
M-a atras în lumea ei de ceață
Și m-a înfășurat în umbre
Atât de calde că am amorțit
Apoi fără de veste
Mi-a tăiat genele și mi-a scos ochii
Mi-a crestat pe trup un descântec brutal
Și mi-a băut sufletul
Am zăcut plângând o eternitate
Apoi mi-am dat seama că trebuie să mă ridic
M-am scuturat
Am zâmbit diform și am plecat

Trei corbi

zilele regelui și ale reginei de ceață
s-au terminat amândoi îmbrățișați au fost arși
pe un rug de frunze parfumate
frunze de toamnă uscate amestecate cu furnici
ciuperci otrăvitoare crengi buburuze și fire de iarbă
le-au dat să bea mied din butoaie de o mie de ani vechime
i-au îmbăiat în lapte de lupoaică
apoi i-au îmbrăcat în haine țesute din coji de copaci milenari
ornamentate cu picături de rouă și brumă
și i-au așezat pe rugul pregătit
cu trei zile înainte vrăjitoarele pădurii
i-au fermecat cu vrăji împotriva durerii
și le-au dat foc pentru a-i elibera
din viața sinistră
în care erau unul fără altul
la sfârșit pădurea era îmbibată cu mirosuri
de frunze parfumate
trup încins
și sânge clocotit
trei corbi le-au purtat cenușa și sufletele
spre tărâmul umbrelor.

Ferestre largi și amintirea toamnei

(epilog)

Mă întrebi cum ar fi dacă ne-am muta
Într-o casă cu pereții înalți și ferestre largi
Lumina ne-ar spăla și am deveni mai dulci
Îți imaginezi cafeaua fierbinte trei țigări
Și un sărut în fiecare dimineață ne-ar ține
De urât un câine ca de pluș ce veșnic
Ar sta în poala ta și când ți-ar linge degetele
Parcă ne-am mira că are viață
Îți imaginezi patul desfăcut și mare
Cu multe perne moi și tu ai sta pe o parte
Eu pe cealaltă și ne-am întâlni
Ca din întâmplare câteodată
Ne trebuie mult curaj să nu mai fim singuri
Dar și mai mult să fim iar singuri
Uită-te la femeia aceea care nu îmi
Inspiră nicio poveste care parcă
Toată viața ei ar fi stat în scara blocului
Și-ar fi vorbit cu ceilalți
Ea cred că a fost singură
Pe pielea ei e semnul roșu al sfârșirii sinelui
O cicatrice presărată cu cenușă

***

m-ai mai iubi dacă aș fi bătrână
cu corpul trunchios și palme reci
m-ai mai lăsa să-ți privesc chipul
fără să te înspăimânți și fără
ca în privirea ta să văd doar milă și dezgust?
dar dacă aș fi un copil abia născut

ai avea răbdare să mă crești
să mă înveți despre lume despre păsări
ani de-a rândul ai trudi pentru
a mă transforma mai apoi în iubita ta?
dacă aș dispărea o lună ți-ar fi dor de mine
dacă aș sparge ceasul moștenit de la bunicul tău
m-ai ierta dacă mi-ar părea rău rău de tot
sau m-ai lăsa să mă ascund din fața
pașilor tăi până ți-ai da seama
că eu nu mai sunt în urma lor?
mi-ai coase o rană dacă m-aș lovi
și te-ai întrista cu mine când
aș vedea cea mai frumoasă rochie din lume
pe care nu mi-aș putea-o cumpăra?
***
Mă întrebai și fumul de țigară
Scria răspunsuri vagi ca urmele de nea
E toamnă ne e frig și mai e mult până diseară
Eu sunt un zid înalt și tu fereastra mea

IV. CEAȚA ȘI NIMICUL

But dusk and void became alive
They call, they pray, they whisper to be heard
And ask to join them, just to try
To turn into a songless bird
They ask, they call, they pray, they force
To leave your grave under grey stone
To cross all borders, break the doors
To understand that you are all alone
(Die Verbannten Kinder Eva's - *Dusk and Void Became Alive*)

Singuratatea mucului de țigară

(tendințe sinucigașe)
Nemaiputând suporta singurătatea
Din trista scrumieră abandonată
În spatele monitorului mort la datorie
În urma luptelor de pe tărâmul wowezian
Micul muc de țigară (stinsă doar pe jumătate
Și mototolită bine la capăt)
A hotărât să pună punct
Nefericirii
Dar fiind doar un sărac muc de țigară (proastă)
Nu știa cum să facă acest ultim gest
Acest arzător gest
După o noapte transformată-n scrum
A găsit o scânteie
Singura soluție
Ar fi să ardă în flăcari
Doar că dimineața nenorocitul ce l-a abandonat l-a recuperat
Din scrumieră
L-a analizat bine ușor l-a întins pe masă
Și l-a aprins fericit că mai are două fumuri
Cu bucurie nemaipomenită micul muc de țigară
A ars până la capăt
Făcându-și astfel datoria de țigară
Apoi a fost aruncat într-o sobă și
A pierit fără aromă

Arcașii ceții

Curând va veni toamna o simt aproape
O simt în aer și în frunze
O simt în fiecare femeie care trece pe lângă mine
Și lasă o dâră rece de aromă dulce
O simt în fiecare cerșetor de viață
În fiecare bucată de pâine
Pe care o mestec din ce în ce mai rar
Din ce în ce mai trist
Din ce în ce mai greu și mai amar
Și stiu că odată cu toamna
Odată cu Soarele și Luna moarte uitate
Vor veni și arcașii ceții
Mă vor aștepta în pădure
Lângă izvorul magic ce spune povești
Frumoșilor pierduți printre copaci și datini
Fugari din palate de scrum
Eterni îndrăgostiți de cosânzene
Tot mai vulgare
Tot mai reci
Și tot mai rare
Acolo mă vor săgeta arcașii ceții
Cu săgeți de argint muiate-n pelin
Din trupul meu va curge lin
O mare de sânge și venin
Din rănile adânci și obosite
Vor crește flori dalbe
Crini trandafiri și lalele
Corpul meu se va uni cu iedera
Mormântul meu va fi între copacii

Pe care se avântau fluturii veniți din amintire
Azi ei nu mai sunt
S-au dus odată cu o veche și tristă
Poveste de amor și moarte
Cuprinsă într-o veche carte.
Florile crescute din rănile mele
Udate cu sânge pelin și venin
Vor fi culese de o preafrumoasă fecioară
Care curând va fi pierdută
Iubită și abandonată
Arcașii cetii o vor hăitui cu grijă
O vor secera cu săgeți de amor și gheață
O vor mușca cu dinți de diamant și gheață
Din rănile ei vor crește fire din iarba fiarelor
Cu care copiii pierduți prin pădure
Vor deschide calea către o viață tristă
***
Acum e dimineață stau la fereastră și îmi amintesc de tine
Pierdută ești în lumea ta de gheață
În urma pașilor tăi cresc flori de gheață
Parfumul tău se transformă în ceață
Cafeaua are gust de toamnă și de frunze moarte
Țigara mea împrăștie miros de vioară proaspăt lăcuită
Cântăreții-umbră îmi cântă despre arcașii de ceață
Care mă vor ucide într-o toamnă din ce în ce mai aproape
Într-o pădure
Lângă izvor
Într-o dimineață.

Îngerii își dau foc în ceruri

e atât de rece trupul tău azi
încât îngerii își dau foc în ceruri
ca să îmi încălzească palmele
cu care îți mângâi chipul de zăpadă
și ochii tăi în care
altădată se oglindea focul iadului
sunt de perlă topită
înnegriți de atâta tristețe câtă
au văzut
creată de creierul tău clocotitor
mă așez lângă tine
am corpul fierbinte
și îmi doresc să ne topim
într-un șuvoi de apă repede
care să urce către munți cu
viteza luminii înmulțită
cu bătăile inimilor ce pulsează
traumatizate
și când vom ajunge în vârful celui mai înalt vârf
orgasmul nostru va prăvăli muntele în ocean
și pământul se va cutremura
unda magnetică va urca până în ceruri
unde îngerii își vor da foc
ca să ne încălzească
momentul febril de dragoste translucidă.

Paradisul îți aparține

Paradisul îți aparține ție
cititor neprihănit de viciul poeticului
te vor izgoni din iadul necuvintelor
pentru a te arunca pe treptele
poemului ce se construiește din lumina
reflectată de irisul tău
pe pagina albă precum gândul fluturelui
ce visează în coconul său
protejat de tristețea din lumea oamenilor
ce au uitat că paradisul le aparține
odată cu închiderea infernului
în turnul de sticlă smălțuită
al poemelor ucise înainte de a fi gândite
tu cititor nehotărât
alungă-ți din trup nemulțumirea
că nu ești zeu nemuritor
și îți va trece răceala limbii tale
când nu poate să rostească nerostitul
versuri scrise pe bucăți
de marmură încinsă cu care
se pavează încăperile castelului uitării
de sine lasă un gust amar
tuturor umbrelor poeților dispăruți
și uitați înmormântați
în cavouri subterane pe unde circulă
monștrii din capetele celor care își fac drum
cu maceta prin viață

Regele a murit

„Regele a murit! Mânca-l-ar viermii pe rege!“
strigătul a cutremurat pământul
care de supărare s-a oprit pentru o secundă
milioane au murit suita regelui
îl vor însoți în călătoria sa de rege-umbră
privesc spectacolul nocturn din turnul meu de fildeș
ce nu știați că și poeții nepublicați
au turnul lor de fildeș. Stau acolo
și joacă șah cu propriile umbre
scriu poeme pe frunze de tutun
le fumează apoi și pe piele le apar cuvinte
cuvinte mișcătoare mii de combinații
cele mai bune poeme din toate timpurile
sunt tatuate pe trupurile poeților
din turnurile de fildeș
din păcate în zori cuvintele pică
pe podea și se ascund sub pietre
refuză categoric să mai iasă de acolo
câte un poet mai tupeist
încearcă să le scoată să le pună pe hârtie
și să ia Nobelul și alte premii
dar cuvintele se organizează
își fac armate conduse de cuvinte-generali
cele mai puternice cuvinte din lume
bătăliile cu poeții durează uneori zile întregi
rar de tot câte un poet mai bătăios
câștigă și se umple de lauri
femeile îl înconjoară și admiratorii nu-i dau pace
în acele cazuri speciale

cuvintele își dau seama că de fapt
ele au câștigat ele au gloria
un poet fără cuvinte
e ca un sicriu fără mormânt
cuvintele schimbă mersul planetei
gravează în inimi în pietre pe frunți
dar regele a murit. Regina lui de ceață
nu-i va purta doliu el știe asta
și de aceea cât timp a trăit
a luptat cot la cot cu cuvintele
ele i-au fost prieteni și iubite
amante și dușmani
ele l-au hrănit l-au iubit l-au mângâiat
în ele și-a găsit supliciul și alinarea
căci uneori cuvintele pot fi rele
pot crea plăgi pe cord deschis
cicatricele rămase sclipesc în lumină selenă
dar știți dragii mei cum se spune
cicatricele spun povestea unui bărbat
și un poet cu cicatrici de cuvinte
e cu atât mai mare
de două ori poet
de două ori om
***
azi-noapte au trimis arcașii ceții după mine
m-au hăituit au aruncat săgeți din litere
ele s-au combinat în cele mai surprinzătoare moduri
dar m-au prins până la urmă m-au rănit
tocmai fugeam după metrou era gata-gata să îl prind
când m-a nimerit săgeata am simțit-o cum trece
prin inima mea rece. Am murit
cuvintele s-au așezat singure sub forma acestui
poem în memoria regelui.
Regele a muritl Trăiască regele.

Sinuciderea lui Don Juan

magnific îmbrăcat în catifea albastră
suav plutea peste un câmp de maci
descătușătorul de inimi și de coapse
producătorul de iubiri săruturi și himere
colecționarul de magie și himene
iubitul unei generații de naive
el Don Juan eternul seducător
plutea purtat de fluturi și albine
visa la cuceriri fără de seamă
la vin băut din pocale de argint
la dulcețuri servite în budoare de prințese
visa dar de un timp încoace
femeile erau tot mai departe
sufletele lor aveau în ultima vreme
lacăte mult prea mari și ideile
le erau tot mai diverse
nu mai găsea cuvinte și vrăjeli
fermecate și bine plasate
ca să mai cadă doamnele pe spate
Don Juan era trecut era bolnav bețiv obez
fuma prea mult mânca pantagruelic
și suferea
supraviețuise atâtea secole
însă secolul 21 i-a dat de furcă
nu a mai reușit să le înțeleagă pe domnițe
cu toată experiența lui diversă
se apucase de citit cărți de specialitate
a mers la cursuri de agățat
a devenit metrosexual
dar nu i-a mai ieșit era depășit
așa că s-a apucat de băut de tras pe nas
de mâncat multe dulciuri
mergea la curve ieftine pe Mătăsari
nu mai putea suferea...
așa că a plătit un grup de fluturi negri
să îl conducă spre codrul lui iubit
unde își ducea odată cuceririle
acolo îl aștepta izvorul rece
își oglindește chipul buhăit
în sticla fadă a apei
și lacrimile curg când se privește
unde e chipul dulce de altădată
izvorul se întunecă nu îi poate suporta privirea
cu sabia cu care altădată
vărsase sânge clocotit de tineri
își mângâie cu duioșie venele
și lin coboară apoi în apă
medalionul cu poza ultimei femei iubite
iubire de astă dată neîmplinită
în pumnul său cu durere îl strânge
izvorul poartă acum pe ale sale unde
trupul ce nici un trup nu va mai putea pătrunde....
.... de fapt așa își imaginase Don Juan moartea
dar lucrurile se întâmplaseră altfel
într-o seară beat mort mergea pe o stradă jegoasă
Din București. Trei oameni-umbră l-au bătut
i-au furat ceasul și sabia
ajuns în ultimul grad de degradare
această întâmplare a pus capac

s-a întors în barul cu miros de pișat
și a băut votca proastă până a leșinat
s-a trezit în stradă lângă tomberoane
nebun de furie și greață
a spart o sticlă și și-a tăiat jugulara
în acea amnezică dimineață
l-au găsit gunoierii sângerând
și astfel a murit marele iubitor
suavul Don Juan

Sunetul pianului

sunetul pianului a murit într-o zi cât o ploaie
de primăvară fără copaci înfloriți
fără lumina ce sparge fereastra pentru a îți umple viața
doar o ploaie și trei câini veseli uzi
au fost martorii fetei care a notat cu ochii plânși
sunetul pianului a murit într-o zi cât o ploaie
era o vreme când muzica ne trezea pe toți din bloc
muzica pianului și o fată care mereu nota ceva
într-un carnet verde
pictase ceva pe carnet nu am avut tupeul niciodată să citesc
ce pictase sau să pictez eu însumi ce scria mereu
într-un carnet prea verde
țin minte ca și cum ar fi fost mâine acea zi fără ploaie
mergeam să cumpăr o revistă
și lapte eram în perioada când mă lăsam de fumat
beam lapte și citeam despre modă
îmi asortam la zâmbetul fals noua pereche de tenișI
mângâiam mișelește restul de memorie comună
și mă lăsam la fel de ușor transformat în senzații
gândurile mă părăsiseră și literele nu mai însemnau nimic
un gol în minte și în păr fâșii de idei refuzate
doar sunetele pianului mort îmi mai creau imagini
pe care le nota în carnetul ei incolor fata ce inventase pianul
pentru a îmi crea confuzia zilei fără ploaie
în care sunetul pianului a murit
doar pentru a se bucura de nedumerirea mea
cu care se hrănea
în momentele când nu mai putea inventa utopii

Sasha - frumoasa în gri

În această stranie dimineață nici măcar
Păsările nu mai zboară – preferă să meargă pe picioare
Printre picioarele directorilor de bănci grăbiți –
Iată cum gura de la canal aseară închisă
Este fără capac și parcă văd un fetus înecat în reziduuri
Probabil e de la maternitatea de alături căci acolo mereu
Vine câte o tânără să nască rodul gang-bangului de acum nouă luni și o zi
Fără de noroc ai avut atunci draga mea
Dar cum ziceam în această stranie zi Sasha a ieșit
la plimbare
Fără părinții ei pe care se gândește cum să-i mai amărască încă o dată
E o stranie zi dar obișnuită pentru Sasha care e gri
Parcul de alături e numai bun pentru mirosit florile
Însângerate. Dar Sasha e frumoasă azi mai frumoasă ca ieri
În păru-i strălucitor – noul șampon a dat roade bune curățã chiar și
Cele mai roditoare substanțe – are o agrafă
Gri și care strălucește la lumina artificială a unei posibile camere de filmat
Poziționată la mai puțin de cinșpe metri
Dar cum să nu ți se pară ciudată această zi
Când până și inocenta fată gri nu știe cum să-și mai supere părinții
Mai mănâncă o înghețată cu proteine și face cu mâna
Frumos camerei de filmat imaginare.
Sasha este gânditoare. Ea
Zâmbește

Sensitive

După ce a părăsit-o ea a aruncat toate oglinzile
A spart toate geamurile și a dat de pomană
Orice obiect reflectorizant de frică să nu fi rămas
Din întâmplare chipul lui imprimat
Și apoi a plecat la piață îmbrăcată
În rochia ei cea mai bună și și-a pus cei mai scumpi cercei
Lumea se uita la ea și toți cunoscuții o compătimeau
Nu își explicau „de ce un bărbat a plecat de lângă
O femeie așa de frumoasă și cu suflet mare“
Ea nu îi băga în seamă și afișa un aer delicios și detașat
Parcă levita printre tarabe și mese încărcate cu legume
Fructe mirodenii miere și o sumedenie de buruieni
Le mângâia le studia le mirosea mai întreba de preț
Se mai oprea la câte o țărancă bătrână cu care conversa
Câteva clipe se interesa cum mai e traiul pe la sate
Și zâmbea.
De ce?
Doar
Ea
Știa
Ajunsă în fața unei țigănci ce vindea flori
A făcut ochii mari și a hotărât că e momentul
Să dea drumul din suflet laturii ei sensibile
Acasă a așezat în fiecare cameră pe măsuțe
Sau direct pe parchet glastre mari cu modele japoneze
Încărcate cu gladiole orhidee crizanteme trandafiri
Lalele chiar și câțiva ghiocei și încăperile erau minunate
Ea a fost de curând părăsită are 32 de ani
Nici o oglindă în care să își vadă chipul

Nici un geam prin care să privească anotimpuri
Dar
Se simte
Femeie
Și e înconjurată
De
Flori

Ziua ploilor noastre

ploua direct din ochii celui
care vede că cerul de toamnă e o eșarfă
pusă la gâtul roșu al anonimului care plânge
bucăți însuflețite de carne învesmântate indecent
îmi șoptesc la ureche zvonuri cum că nu
aș fi decât o imagine ștearsă, o hologramă
proiectată de un copil ce nu știe
decât să se joace la nesfârșit
tu îmi zici că nu e bine să cred
ce mi se spune să nu cred vorbe auzite
dar eu? eu ce am de zis
când nu mai am cuvinte?
poate am uitat chiar și limbajul naturii lui Dumnezeu
când îmi aplec urechea asupra pământului
nu îl mai aud cum își povestește viața
și nu îl mai simt cum visează absurd la ziua
când nu va mai dori să existe
și mă întreb de ce nu mai înțeleg
glasul blând al fetei de pe buzele căreia curgeau lin
cuvinte ca dintr-o fântână magică și demult uitată
distrată mă privea printre rotocoale de fum
cu miros dulce de scorțișoară
și mâinile ei cu care îmi pieptănam alene părul dimineață
nu le mai găsesc...
mă întreb ce s-o fi întâmplat cu ea
să fi dispărut odată cu picăturile încinse de ploaie
care se scurg grăbite de pe fața mea inexpresivă?
anonimul își încheie mai strâns eșarfa
și privește spre mine

cum privesc prin ploaie

Vioara în ploaie

unde aleargă oamenii prin ploaie?
de ce își lasă pașii prin bălți
și vorbele prin aer?
unde sunt câinii-umbră
unde s-au ascuns de ploaie?
de ce mai cântă încă
frumoasa fată la vioară
în fața universității?
nimeni nu o ascultă când e frig
dar sunetul ploii se acompaniază
cu sunetul calm al viorii
și creează simfonia sfârșitului lumii
când în apă ne vom întoarce
și din muzică vom renaște.

V. UMBRE VII

Cold and hollow, silent yet piercing,
Death fire trumpets, fresh traces from twelve-to-twelve,
Pole to pole, infans to decrepitus
Sunbleached shadow, useless corpse,
Jesus loves you, useless corpse
...Lux Rigor Mortis, Lux Rigor Mortis,
Lux Rigor Mortis, Cinis Ater et Ossa.
(Marduk - *Imago Mortis*)

Fapt divers

Prințesa în zbor cu vrăjmășie a vomitat peste orașul nostru atât de drag
A deschis pur și simplu gura și prima dată a scos limba
Era plină de urme de nicotină și cu un sunet „ahhchhh"
A vomat peste Cișmigiu și peste unibuc peste studenții
Care fumează la fântâna care de fapt e o poartă spre o altă lume
Pe sub tălpile grăbiților trăiește o specie milenară
de gândaci rațională
Ei sunt adevărații conducători ai lumii numai că
Guvernul ne ascunde acest lucru
Cred că au încheiat o afacere. Importă rahatul lor care se zice
Că ar avea puteri magice și apoi îl vând la suprapreț
Așa s-ar fi îmbogățit zic gurile rele
Bucureștiul e acoperit de voma magică și Prințesa face cu mâna
Zâmbește va fi la știrile de la ora 8 de pe antena b1 și protv
Ziariștii se bat pentru a avea exclusivitate
„Stăm acum de vorbă dragi telespectatori cu un student
Eeeii care crezi că e motivul pentru care am avut această mare onoare"
„Păi nici nu știu cum să vă spun am așa emoții
Pot să îmi salut prietena te iubesc pisi
Și cred că vine sfârșitul lumii ar trebui să nu mai păcătuim
Viața e atât de scurtă de ce să pornim războaie
Sigur îmi stă bine părul numai ce m-am tuns
Și da văd urme de spaghete spaghetele sunt salvarea speciei umane
Ne mântuim mâncând
Cred că ar fi trebuit să mâncăm spaghete de la începutul lumii
Nu trebuia sa crucificăm pe nimeni doar să mâncăm spaghete"
În metrou pute a hoit și oamenii citesc știrile gratis
Un agent gras și mâncător de ceapă îmi râgâie în față
„Nu mai e ce a fost, tinere" zice

„Uită-te și tu la fătuca aia ce fustă are, i se văd chiloții.
Dacă aș prinde-o pe fata mea așa, aș da-o cu capul de pereți,
Aș mătura pe jos cu ea. Curve!
Nu accept, eu sunt om simplu, pe vremea cealaltă
nu vedeai așa ceva!“
Ochii îi sclipesc ochii lui porcini spun totul
Îmi pare că gâfâie lângă mine
„Da, nu e posibil, pic de rușine nu mai au!“ îl aprob
Râde știrb ar fute dar nu poate e trist o să plângă la noapte
Cred că de mâine o să îmi scot aripile din dulapul ăla vechi
Și o să zbor mai știi poate fac o întrecere cu Prințesa
Strașnică femeie atât de pură și bună
Specialiștii ajunși la fața locului au remarcat că procesul de regurgitare
A fost continuu și lin nu s-a forțat a fost neîntrerupt
Și a acoperit totul în mod egal
Mare precizie
Toți sunt extaziați
Oamenii din toate colțurile țării
Au venit pentru a primi un pahar de plastic
Plin cu magica vomă
Despre care se spune că ar avea proprietăți vindecătoare
Se calcă în picioare unii pe alții
Bișnițarii fac pe la colțuri trafic cu vomă de calitate superioară
Fac bani mulți preoții îi privesc cu ură
Le-au luat-o înainte
Ce mai e nebunie
Multe zile a durat pelerinajul
Prințesa a dispărut
Oamenii s-au întors la nimic
Toate merg bine

Duminica la spovedanie

copiii albi merg la spovedanie duminica
au fost cuminți au ascultat de părinți
și-au făcut patul nu au făcut pipi pe desenele
de pe asfalt ale fetițelor pe prințesele lor
au jucat șotronul au tras cu praștia în conserve de pește
nu în păsări au ochii limpezi
cu mânuțele mici și-au plimbat mașinuțele
și-au reparat bicicletele
și seara înainte de culcare
s-au rugat la Doamne-Doamne
după ce și-au spălat dinții
și au făcut baie în spumă
și-au spălat prostioarele nevinovate din timpul zilei
a doua zi e duminică merg să se spovedească
și să se împărtășească
și unii au plecat de acolo însângerați
triști plânși cu inocența furată
au lacrimi în ochi și nu înțeleg de ce
nu înțeleg bine nici măcar ce au păcătuit
au fost cuminți de ce Doamne-Doamne i-a lăsat
i-a rănit i-a pedepsit
***
coboară Iisuse de pe crucea ta prea grea
și dă cu biciul rupe-le plămânii
taie-le mâinile păcătoase
și spânzură-i de bărbi
bate-le cuie în frunți și pune-i în locul tău pe cruce
scuipă-i și dă-i la câini
omoară-i cu pietre sau du-i în Sodoma

să simtă cu trupul ce înseamnă cu adevărat păcatul și durerea
dezlănțuie Behemotul și trimite-i în Iad
pansează rănile copiiilor lasă-i să vină la tine
spune-le povești roagă-te cu ei
încălzește-le palmele
sărută-le părul
redă-le inocența
dăruiește-le fluturi
joacă-te cu ei
adu-le nimfe să le cânte
apoi dărâmă din nou templele
ca niciodată dar niciodată! Ia aminte!
să nu mai sângereze nimeni
în numele Tău în casa Ta
iar apostolii Tăi instrumentele Tale
să nu mai distrugă să nu mai omoare
de nu poți de nu vrei întoarce-te la somnul Tău etern
închide ochii primește blestemul
biciuiește-te singur
bate-ți singur cuie mari și grele
întoarce-te pe crucea Ta și mori iar pentru noi
veghează și nu mai lăsa
să se mai întâmple așa ceva
să nu mai plângă copiii din poveste
mai bine varsă-ți sângele din nou și din nou
Doamne Ferește!

O zi de dragoste în lumea lor tristă

zilnic la metrou pe stradă în parc în mintea mea
mă îndrăgostesc de femei urâte grase
de femei bătrâne cu pielea uscată și cu țâțe moi grețoase
de femei cu mustață femei cu păr la subraț
femei ce miros a tocană și a usturoi
femei cu varice și cu ochii moi
femei părăsite femei cu ochii plânși
cu cicatrice pe fețe cu urme de vânătăi
cu oasele rupte de la munci și bătai
femei cu patru cinci copii după ele
sătule de viață care trăiesc pentru a-și crește bastarzii
și a-și satisface bărbații burtoși analfabeți
cu aere de mari macho cu idei de golani
bărbați fără coaie ce nu sunt în stare
să se bată cu cei de o teapă cu ei
și își răzbună neputința și frustrarea
pe femeile reduse la sclave sexuale
și la mașini de făcut copii curățenie și mâncare
copiii lor vor ajunge la fel ca tații lor
fetele ca mamele lor
și eu mă voi îndrăgosti de ele
ca și de mamele și bunicile lor
într-o zi după facultate sau când ies la o țigară
sau când ies să mă plimb pe străzi neumblate
în metrou mă îndrăgostesc cel mai des
zac leșinat pe scaunele de plastic
lenevesc ținându-mă de barele reci
privesc masele de carne care se țin ca și mine de bare
mă pufnește râsul

îmi imaginez cataclisme
și deodată mă pocnește o viziune mă arde retina
mă sufoc de durere
mi se întoarce stomacul zbor pe deasupra tuturor
și o privesc în ochi o miros o adulmec ca pe un vânat
mă înfior de greață și plăcere bolnavă
rânjesc încep să mă excit
de obicei se stânjenesc se întorc pleacă
unele mă înjură cu sârg altele mă blesteamă
dar unele, unele zâmbesc se emoționează
le simt trupul pe sub hainele ponosite cum se încălzește
coapsele se înfioară se trezește în ele
feminitatea călcată în picioare sau uitată
sau ascunsă sub măști de femei nemângâiate
femei neiubite
femei nesatisfăcute
femei care nici măcar nu primesc vorbe tandre
femei pe care nimeni nu le iubește
la care niciun bărbat nu se gândește
sunt femei care își poartă ființa goală
pe străzi prin piețe prin școli prin metrouri
și nu mai speră la o trezire a ființei stârpite adormite
femei cu buzele uscate cu sânii supți pietrificați
cu corpuri grele ca o cruce
corpuri care se revoltă și care trudesc
trupuri obosite cu oase bolnave și sânge mâlos
corpuri golite de sevă de substanță de dulceață
femei cu pielea acră si sleită
ca gura unui bețiv de a doua zi după o băută
femei triste femei-umbră

dar eu, eu le iubesc pe toate
necondiționat neîngrădit și sincer
eu sunt cel care le salvează
pentru o zi din balta neputinței
din viața lor sterilă
le mângâi trupurile împietrite
le mângâi părul neîngrijit
și chipurile obosite tatuate cu suferință
le găsesc urmele lacrimilor ca niște labirinturi
pe care eu le rezolv le șterg umilința din ochi
la ureche le șoptesc cuvinte care le dezgheață
se rup lanțurile care le țin legate sentimentele
și erup, erup și înfloresc
le cresc curcubee din degete și din gene
ochii li se limpezesc
se revarsă oceane calde din iris
pielea li se catifelează sub buzele mele
dornice de carnea lor amară și uscată
***
la sfârșit toate plâng, plâng și mă strâng în brațe
la sfârșit au ochii limpezi, au carnea moale
sunt parfumate și frumoase
sunt slabe
sunt tinere
sunt vesele
au buzele dulci
au sânii tari și fermi
au coapse seducătoare
și mai ales se simt
din nou

Femei
eu le iubesc pe toate
și le salvez câte o zi de moarte
chiar dacă realitatea lor rămâne în continuare
un mădular zgrunțuros și rece
care le-o trage prea dur prea greu prea tare

Outro

fericirea nu se simte
e
o frunză de aloe
crescută pe un
munte de
gunoi

Moartea (Outro-part 2)

spre seară
i-au găsit trupul înghețat
transformat într-un fluture imens
ce încetase să mai bată
din aripile de sticlă

BONUS POEM TRACK

Visam orhidee oglindite în ochii ei

În ochii ei de culori diferite mă oglindeam exact
Așa cum nu eram de fapt un corp înveșmântat în curcubeu
Un chip senin pictat în aerul dintre noi
Dulce de la parfumul ei cu gust de orhidee sălbatice
Mi-am tatuat pe piept zâmbetul ei ea nu mă putea auzi
Nu îmi putea vorbi și râdea la fiecare gest al meu
De a mă face înțeles era spre seară autobuzele
Mergeau pe partea stângă și cineva fuma
O țigară de foi mă dureau genunchii
Și ea era franțuză și îmi zâmbea
Ne-am înțeles perfect fără cuvinte
Urla strada la noi și se crăpau pavajele
Ieșeau străbunii de prin metrouri și cântau
La cimpoaie și trecea armata erau tancuri
Și cavaleria înainta pe strada principală
Înspre inamicul nevăzut
Au dat cu bombe și s-a lăsat ceața
Generalii strigau ordine
Bătălia nu se dădea se dăduse
În ochiul ei albastru cu care mă privea
Fără să mă audă
În ochiul ei căprui se lăsase toamna
Frunzele se întindeau în perne groase
Peste palmele mele i le arătam
Mi-am tatuat furnici
Pe spatele meu Dali mă privește cu ochii mari
Mustățile lui îmi mângâie coapsele
Când mi-a atins brațul
Elefanții cu picioarele lor lungi și păienjenoase
Au pornit spre Orient purtau pe spate baldachine
Ne îndemnau maurii să ne așezăm pe ele
În acea seară ireală
În acea seară
Mă hipnotiza
Mă intimida
Mă .....
Nu erau alte statui în parc decât ale noastre
Ne sculptaseră fluturii cu polenul lor
Și ascultam muzica
Nesfârșita
Nights in white satin .....
Never reaching the end .....
Râdea copilărește era o puștoaică timidă
Călătoare prin lumi
Lăsa în urma ei culoare
Sunetele picau în urma ei moarte
Cu degetele subțiri mi-a arătat lumea
Era într-un autobuz roșu
În care ea s-a urcat
Nu o să o mai văd niciodată
Dar în urma ei au înflorit orhideele
Tatuate pe brațele mele
Pe care le întind spre neant